PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 4
КВІТЕНЬ
1980

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XXI КВІТЕНЬ 1980 Ч. 4

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN

No. 4 APRIL, 1980 VOL. XXI

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$10.00
Передплата до інших країн	10.00
Поодиноке число	1.00

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$10.00
Subscription in other countries	10.00
Single copy	1.00

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

— Бо справдилось слово Його	1
Б. Лепкий — Великодні дзвони	1
— Вісті з Централі Союзу	2
Г. Журба — Рахманський Великдень	3
Г. Сенишин — 8 березня 1980 року	4
С. К. — Познаки весни	5
Г. Михальчук — Наші завдання	6
Заява Надії Світличної	7
Юлія Головата — Збереження нашої національної ідентичности	9
С. Стечишин — В річницю упокоєння двох могилянок	9
А. Власенко-Бойцун — Сорокалітній дорібок Яр Славутича	11
І. Кубрак — Конференція складових організацій СУС	14
С. А. Manning — The Traditional Easter	15
Ivan Harmata — The Footsteps of Our Pioneers	16
М. Ткачук — Офіційне відкриття музею	18
Г. Михальчук — Килими	18
П. Палієнко — Як може молодь зберегти українську мову	19
Відділ для дітей	20
Громадська і родинна хроніка	21
Українська вишивка	21
Річні звіти відділів	28
С. Кульба — Довкола дому	30
20-річчя журнала — листи	32

НА ОБКЛАДИНЦІ — малюнок Б. Божемського. Весна і Великдень

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50
Візитівки, з смолоскипом, тузин	1.00
Портрет Лесі Українки	2.00
Картки на листи з конвертами, з смолоскипом, тузин	1.50
Макатки — сувенір з Ювілею 50-ліття Союзу	5.00
Прапорчики, на ньому смолоскип, тризуб, клиновий листок	1.50
„СМОЛОСКИП" — відзнака СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ	7.00
Срібні ложечки, з смолоскипом	9.50
Також маємо серветки, з смолоскипом, добра якість, тузин	1.25

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,

Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

Бо справдилось Слово Його...

Воскрес Христос із мертвих. Смертію смерть переміг. Із-за того радість велика повстала для тих, що увірували в Нього. І всі ті, що захопилися Його наукою, всі ті, що оплакували Його смерть, поклонились Дню Воскресіння Його. І понесли вони цю радісну вість одні одним, а вітаючись проказували — Христос Воскрес!

Минуло багато століть від того пам'ятного ранку, коли в убогому саду Єрусалима побачила Марія Магдалина відвалений камінь і порожнє місце в гробі, де було зложене тіло Великого Учителя. Вона була перша, яка знала, що справдилось Слово Його. Його тут немає! Він Воскрес! І в руках Марії затремтів посуд з олійкою, якою мала востаннє скропити тіло Учителя.

І поспішаючи у місто, понесла вість велику і світлу, наче сонце, яке саме в той час сходило на обрії, — вість, що Христос Воскрес.

І від того Воскресного ранку, від довгих століть, кожного року приходить на землю радість велика до людей, приносить віру зневіреним, заспокоєння засмученим, надію знедоленим: „Прийдіть до Мене всі обтяжені і утомлені і я дам вам заспокоєння"...

Великодні дзвони

Неначе в ранній опалевій млі
Причулись дзвони в рідному селі,
Летіла з вітром звуків завірюха,
А я стояв, задуманий і слухав...

Ось перший подих рідної весни
І перші мрії, перші юні сни,
І перше в серці виплекане слово
Веснівкою розцвілося чудово.

Гагілка перша, перший хоровід,
Розспіваний, розсміяний похід
В минуле наше, а може в майбутнє,
Щоби здійснилось слово незабутнє,
Пісень воскресних...

Наче завірюха
Летіли звуки, я стояв і слухав,
Як же далеко тії дзвони грали
А як глибоко в душу западали
Ці срібні дзвони в рідному селі,
Що гомоніли в опалевій млі.

Богдан Лепкий

Й як же ведуть ці слова Сина Божого до сьогоднішніх носіїв Христової істини в Україні, над якими чинять суд новітні книжники і фарисеї. А на тих судах ми побачимо також наймодерніших пилатів, які обмивають руки від тяжких засудів невинних. А на суд неправих стають сини і дочки народу нашого, яких обирає Господь на те, щоб нищити зло, щоб боротись за правду. А ті, що їх судять, більше як хто відчувають всю велич і красу Воскресіння Христового, більше як хто з нас, знають вагу страждань і велич повороту до свободи.

Воскресіння з мертвих Сина Божого стало символом надії, поворотом віри, що правда перемагає зло, перемагає навіть і тоді, коли здавалось, що все вже скінчене, що все вже втрачено.

Бо чи не оплакували гірко ученики Учителя свого, або Мати Його Марія закаменівши з болю під хрестом, не похоронила в серці своїм враз з Його смертю всіх своїх надій? А чи навіть і Марія Магдалина, яка потай спішучи до гробу Його, щоб віддати Йому останню прислугу на землі не йшла з переконанням, що враз з Його смертю скінчилось усе? І своїм воскресінням, Христос вернув надії, сподівання на життя вічне. Правда перемогла зло.

Хай ці дні надходячого Великодня принесуть радісніші вістки і нам з життя нашого народу в Україні, щоб закінчилась його „Голгофа", щоб був справжній мир, яким обдурюють фарисеї цілий світ і щоб могли помолитись на волі засуджені його сини і дочки.

Хай ці дні Воскресіння Христового скріплюють нас вірою в нашу спільну працю для добра нашого народу, для нашого громадського життя та щоб у наших родинах, за законами наших предків ми могли завжди вітати себе радісним — Христос Воскрес!

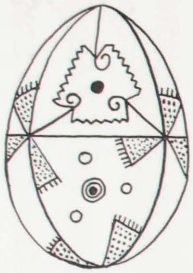

З нагоди Воскресення Христового

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"
шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

Христос Воскрес!

Надія Боднар — голова **Ольга Лукомська** — секр.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ

Від останнього Крайового З'їзду Союзу Українок Канади в Гамільтоні в м. серпні м. р. минає півроку. Центральна управа в Едмонтоні за той час успіла унормувати свою працю та розгорнути свої проєкти, яких успіхами вже можна поділитись з нашими читачами.

Новообрана голова Союзу Надія Боднар увійшла у свою позицію без найменших труднощів. Це нормально, бо була в Екзекутиві централі раніш, тож до своїх завдань ставиться з почуттям відповідальности, при співпраці з уступившою головою Анастасією Радомською й іншими членками централі. Голова Союзу вспіла вже побувати на провінційних з'їздах та інших імпрезах у відділах.

Найбільше уваги приділяє централя в цей час видавничій ділянці. Заплянований тому три роки проєкт — видання потрібної лектури з ділянок української культури, оформлюється в солідну працю. Ці задумані видання складаються з праць кількох авторів, яких заанґажувала централя Союзу Українок, а ними є: мистець Іван Кейван, який опрацював есей про образотворче мистецтво, проф. Валеріян Ревуцький про театральне мистецтво, Сергій Яременко про музику, д-р Савеля Стечишин про державних культурних діячів України, ред. Наталя Когуська — літературні силюетки, Галина Михальчук про національні українські свята, прот. о. Іван Стус про релігійні церковні свята. Певну ділянку в цій заплянованій ділянці проводить проф. д-р Юрій Мулик-Луцик. Видання ці запроєктовані у двох мовах — яких можна буде незабаром повітати.

Друга з черги заплянована більшого формату книжка також готується до друку — це ювілейна книга Союзу Українок Канади, нарис історії організації з нагоди її 50-ліття, над якою тепер працює ред. Наталя Когуська.

На останнім засіданні Центральної управи, яке відбулося 11 березня ц. р. в Інституті Св. Івана (там і бюро централі Союзу) в Едмонтоні, в присутности ред. Н. Когуської, яка прибула до Едмонтону на запрошення місцевого відділу Союзу при Катедрі Св. Івана на „День «Променя»", обговорено ряд ділових біжучих справ. На засіданні були спеціяльно запрошені бувші голови Союзу Українок Канади — Катерина Міськів, Софія Василишин, Леся Івасюк, Анастасія Радомська.

Між іншим, учителька Іванна Дженис представила проєкт видання допоміжної лектури для школи, а пані Райчиба поінформувала про організацію „Амнестія" та проєкти пов'язані з її діяльністю.

Ред. Н. Когуська зробила короткий огляд досі опрацьованих матеріялів до ювілейної книжки Союзу, з'ясувала деякі труднощі, з якими їй приходиться стрічатись та висловила сподівання, що на наступному з'їзді Союзу Українок 1981 року ми, остаточно, повинні повітати нашу історію.

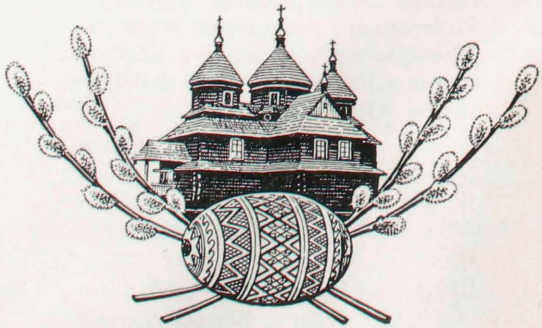

РАХМАНСЬКИЙ ВЕЛИКДЕНЬ

Легенда

Коли земля віддається соняшним обіймам, а у церквах б'ють великодні дзвони — з очей зникає похмурість буднів, усміхнені уста кажуть — „Христос Воскрес!"

Тоді по всій Україні їдять крашанки, а лушпайки кидають на воду.

Пливуть зелені, квітчасті з писанок, крашанок річками і ставками. Пливуть разом з водою у незнану країну, де люди живуть щасливі, міряють день сходом, полуднем та заходом сонця; рік вишневим цвітом, стиглим колоссям пшеничним, пожовклим листям та білими інеями.

Календар їм непотрібний — вони щасливі. Свято у них вічне, бо вони народ вільний, не знають панування чужинців. Країна ця зветься „Рахмань". Де вона, ніхто не знає. Мабуть десь далеко від нашої землі, тільки за якоюсь рікою, за якимись горами.

Кажуть — колись рахманці жили з нами в мирі та приязні. Їхні кораблі біловітрилі припливали до наших берегів, а наші до їхніх.

Може десь за Ольги ще, за Святослава. Тоді як наша країна була така вільна і щаслива.

Але як народ наш завів у себе сварки, покликали половців, татарів одні проти одних; як на наші землі напали сусіди зі сходу й заходу, по наш мід, по нашу пшеницю протяглися грабіжницькі руки; святині наші з вогнем пустили; а городи (міста) розсипались в груз — тоді налякалися й рахманці, відгородилися від цілого світа. Заховалися в горах якихось, за якоюсь рікою, а кораблі наші під чужими вітрилами загубили до них дорогу. Тільки приплила до них вода з українських сторін червона й тепла, і рахманці пізнали, що це кров, та заплакали над долею нашої землі. Це були перші сльози цього щасливого народу. Вони падали в криваву річку і вода від них ставала знов прозора, як кришталь. Але з тієї вільної колись сторони, все плили багряні хвилі, а рахмани згадували країну, що була мов золотий кружаль вина.

Люди українські також пам'ятають Рахмань. Вони знають, що є десь такий щасливий народ, що немає ніяких сусідів, які раз-у-раз нападали б на нього і заводили б свій лад на його землях, нищили б нікчемно впродовж сотень років.

Пам'ятають наші люди, що щасливі рахманці не знають календаря — і тому пускають щороку лушпайки з крашанок у воду.

Через шість тижнів після нашого Великодня припливуть лушпайки до Рахманії. Тоді рахманці знають, що на світі Великдень і святкують собі. Молодиці наші одягають тоді гарні сорочки, запаски святочні, не копають у ті дні, не садять, не сіють і кажуть: „Сьогодні рахманський Великдень".

Так буває щороку із давніх давен. І тільки два разп — в 1918 і 1919 роках, коли Україна проголосила самостійність і соборність — припливли до рахманців лушпайки золоті та блакитні і рахманці прочитали на них „Христос Воскрес". Воскресла й Україна.

Цей був найбільший у них Великдень. Вся Рахманія співала — „Воскрес" і „не вмерла", а народ виляг на береги і виглядав кораблів біловітрилих, як за Святослава та Ольги.

Але вже за рік приплили до них самі лиш лушпайки червоні і засумували рахманці, бо знають, що червона краска — це жалоба українська.

* * *

Кидайте щороку у Великодні свята тільки червоні лушпайки на воду, аж доки не настане день воістину Великого Воскресення, але пускайте також крашанки зелені, щоби рахманці знали, що в нас міцна надія.

Г. Журба

Мова є одним з найголовніших чинників збереження нації — зберігаймо рідну розговірну мову у своїй родині, церкві, школі, в молодечих організаціях — змагаймо за збереження душі української дитини. — „Р. Ш.".

Галина Сенишин

8-ГО БЕРЕЗНЯ 1980 РОКУ

8-го березня, для нас всіх це цілком нормальний день, який цього року припадає на суботу. Проте в одній частині світу обходять в цей день певне свято, а саме возвеличують жінку обоходячи „Міжнародній День Жінки". Така подія відбувається в Совєтському Союзі й в його сателітських державах. Цей день набрав там такого пропаґандивного характеру, демагогічних гасел, щоб різними соціяльно-комуністичними лозунґами ще більше закріпостити жінку. В цей день возвеличується ролю жінки як доярки, свинарки, колгоспниці, а вславляючи її рівноправність з мужчиною дають їй виконувати тяжкі фізичні праці при брукованню вулиць, їх чищення, копання ровів, чи тяжку фізичну працю на будові.

Отже чому відзначувати день жінки, а рівночасно висилати її на такі тяжкі роботи, які в цивілізованому світі належать виключно фізично сильніше збудованим мужчинам?

Знову найменша критика, чи вияв невдоволення за дуже низьку оплату трудоднів в колгоспному закріпощенні, бо не можна свобідно змінити своєї праці, чи місця замешкання, карається вільнодумну людину тюрмою й засланням в концентраційні табори далекого Сибіру.

В західньому світі, так званому вільному світі, становище жінки й її громадсько-соціяльна позиція може не є ще так досконало поставлена, але тут це питання дискутується свобідно, а навіть жіночі організації, згуртовані в Національній Канадській Жіночій Раді, уважають, що їх роля це бути „Сумлінням і сторожем справедливости" уряду. За таку саму працю однакова платня в порівнянні з мужчинами.

Організоване жіноцтво має можливість обстоювати питання рівноправности жінки безпосередньо з членами уряду, які відтак подають ті пропозиції до розгляду й ухвал уставодавчого тіла — парляменту.

Правда, являється також горстка жінок, які під гаслами „вименс ліберейшен" голосять вже цілком звироднілі погляди.

Ось Зоя Когут у своїй віршованій сатирі про них пише так:

„Привіт вам, сучасні жінки — героїні!
Йдете ви упевнено в щільних рядах,
В продовжених „максі", в скорочених „міні",
Відкинувши шмінку, нагрудники, страх —
До волі!

Від прання, від стирок і хати,
Від брудних підлог і запилених шиб,
За право — нарешті в трамваях стояти!
Нехай процвітає й росте „вименс ліб"!

Для обговорення й удосконалення становища рівноправности жінки видає секція Канадської Жіночої Ради спеціяльний періодичний журнал „Статус" в якому, власне, обговорюється різні проблеми пов'язані з рівноправністю жінки в загальному, а спеціяльно порушується становище матерів у їх заробіткових можливостях.

В противенстві до — Міжнароднього Дня Жінки — відмічення — Дня Матері, в другу неділю місяця травня, принялось спонтанно серед всього громадянства. Матір, зі своїм специфічним завданням виховання молодого покоління свого народу знайшла признання цілого світу.

У нас, українців, опріч Дня Матері ввійшло в звичай відмічувати героїнь українського народу мистецько-освітніми концертами. Згадується багато героїнь, а між ними й Віру Бабенко, Ольгу Басараб, Олену Телігу й ряд дисидентток, як Стефанію Шабатуру, Ірину Стасів-Калинець, Оксану Попович, як також вже тих, яким вдалось виїхати з Совєтського Союзу — Надію Світличну, Ніну Строкату-Караванську, Раїсу Мороз. — Тепер увага звернена й на тих безіменних, які згинули чи мучаться по концентраційних таборах поставивши ІДЕЮ вище матеріяльних достатків.

О!, Слава тим — незнаним героїням,
Які страждали в московських лаґерах
У Воркуті, Печорі, Імпті, Потьмі,
В Мордовії та інших конц-таборах.

Не сотні їх, а тисячі упали
В нерівнім бою за свої права...
Вони — не лякались холодної смерти,
Їх не скорила червона Москва!

Це слова Теклі Мороз, учасниці й очевидця тих всіх страждань і потурань, якій доля пощастила вирватись у вільний світ.

І ось сьогодні велика кількість українців давнішої й новішої іміґрації знайшла притулок в новій прибраній батьківщині — Канаді.

Хоч і багато з нас мусіло міняти свої професії, знизити рівень свого соціяльного становища, занехати мрії осягнення певної громад-

ської позиції, до якої приготовлялись здобуттям відповідного наукового стажу — це все були дрібні жертви в порівнянні з тими, що доводилось терпіти братам і сестрам, яким доля судила залишитися дома. — Почуття свободи тут домінувало. І хоч часами відчувалось певне зрізничкування між деякими канадськими громадянами — приватними чи урядовими чинниками, це нас не зражувало, а навпаки в цих негативних відносинах деяких осіб пізнавалось примітивізм і ограниченість даних людей. І так з часом ті різниці щораз більше затирались... А сьогодні при такій чисельній імміграції з далекої Азії, це зрізничкування майже заникло.

Однак, дякуючи Богові, що покерував нашою долею привівши нас в країну вільного слова накладає на нас обов'язок помагати нашим ближнім в краю матеріяльно, а ще більше морально своєю громадсько-публіцистичною працею, щоб світ знав про переслідування й тяжкі умовини, в яких доводиться жити й працювати нашим сестрам і братам, за так званою, залізною заслоною. — Вони переслідувані навіть тоді, коли лише підносять голос в обороні звичайних людських прав, вони переслідувані, арештовувані й висилані на примусові роботи лише за національну свідомість, за любов до своєї культури, історії й мистецтва.

І саме тому, коли наші посестри в краю втішаються тим одним днем відзначення — скажу вам — знову словами Теклі Мороз:

„Сьогодні — у молитвах згадаймо
Про тих — незнаних героїнь — страдниць,
І поклонімся Всевишньому Богу,
Щоб їх визволив з московських в'язниць.

Честь і хвала усім борцям за волю,
Що і тепер терплять страшні наруги,
Лиш тому, що не хотять піддатись
Насильству ворожої потуги!"

Познака весни

У протягу чотирьох сот літ туліпани набули цілу веселку красок і стали так популярними, що будете бачити їх, у різних ґатунках і кольорах, скрізь, у більших і менших городах, у парках, здовж міських вулиць, тощо. Скоро побачите ці квіти, буде це першою ознакою правдивої весни.

Батьківщиною туліпанів була Мала Азія, де вони росли віками. Хрестоносці по повороті з різних хрестоносних походів розповідали про прекрасні квіти, які там росли в дикому стані. А австрійський амбасадор у Туреччині, Анґеріюс Ґісленіюс Бусбеквіс ще в році 1554 писав про „ті квіти, що їх турки зовуть туліпанами, дивним дивом цвітуть навіть серед зими в час так неприязний для квітів".

Від Бусбеквіса одержав бульби й насіння туліпанів голляндський ботанік Каролюс Клюзіюс, який впровадив їх до Голляндії і розвинув їх годівлю так, що в 1601 році він описав повністю 19 ґатунків туліпанів та зробив п'ять рисунків.

У першому десятиріччі 17-го століття, туліпани стали фаворитованими городовими квітами в Західній Европі, особливо в Голляндії, де годівники квітів скоро використали зростаючу популярність туліпанів. В часі трьох літ „туліпоманії" між 1634 а 1637 роками плачено часом фантастичні ціни за поодинокі бульби туліпанів. Наприклад перед крахом цієї туліпоманії в 1637 році, один покупець заплатив за одну бульбу туліпанову цілим живим інвентарем додаючи увесь продукт з рілі, меблі, вбрання, навіть срібний полумисок, усе загальної вартости 2,500 фльоренів. Хтось інший заплатив аж 4,600 фльоренів разом з каретою і парою сивих коней.

Сьогодні Голляндія знана з туліпанів у цілому світі. Годівельники експортують туліпани на міжнародню скалю. Одну з виїмково гарних вистав цих квітів можна побачити в Оттаві. Королева Голляндії, Юліяна, посилає до Оттави тисячі бульб кожного року в подяку за гостинність канадського уряду в часі другої світової війни. У кольоровому блиску ростуть туліпани всюди, — здовж під'їздів, на площі і парляменту, в городах, а тисячі відвідувачів приїздять до Оттави на щорічний фестиваль туліпанів, що відбувається у місяці травні.

С. К.

Галина Михальчук

НАШЕ ЗАВДАННЯ

Розглядаючи перспективи розгорнення організаційної праці, би бачимо великі можливості зросту нашої організації. Одначе потрібно нових сил, нових ідейних одиниць, більше завзяття, посвяти, в основі ідейного розуміння для немічених цілей. Треба подбати про наплив молодого жіноцтва, щоб разом звернути увагу на збереження національно-свідомого, здорового покоління, збереження національних традицій, звичаїв, а основне культурно-освітньої праці. Це важливе завдання скріпити ряди нашої організації новими силами, новими думками, новим запалом до праці стоїть перед нами. Бо відомо, що без постійного припливу нових сил, жодна організація не може сподіватись великих успіхів, ні морального розвитку. І тому завданням нашої жіночої організації, Союзу Українок Канади є дбати за приєднання нових молодих сил. Наші успіхи праці у минулому великі. Завдячуючи великій праці наших піонерок, нас самих і нашого молодого покоління, ми пішли вперед. Наші жінки плекали і плекають рідні традиції, святочні обряди, звичаї, мистецькі уміння, пісні, танці, допомагають і чоловікам у громадських і організаційним справах. Ми живемо у країні з усіма скарбами і потенціялами. Ми маємо добробут і забезпечення, високі школи для дітей і багато інших можливостей. Одначе про релігійне і національне виховання ми мусимо дбати самі. Це є завдання нашої української родини, нас самих і організації Союзу Українок Канади. Отож з'єднаймо якнайбільше сил довкола нашої мети, нашого смолоскипу, бо тільки в організаційних рядах, у дружньому гурті, спільними силами, піде наша праця далі вперед. Кладімо натиск на культурно-освітні зайняття, на читання, дискусійні ромови, панелі, огляд політичних і культурних подій, як також присвячуймо час харитативній праці. Більше уваги треба віддати освітній праці, а менше турбуватись кухонними зайняттями, які дуже виснажують наше членство і відмежовують їх від інших ділянок організаційної праці.

Одним з найбільших досягнень нашої організації Союзу Українок Канади є наш журнал „Промінь". Жодна культурна родина не може обходитися без друкованого слова, книжки, часопису, а ми також без свого журналу „Промінь". Глибока віра і надія та свідомість наших перших організаторок, переконали про потребу свого жіночого журналу, перемогли всі перешкоди і оце наш журнал „Промінь" входить у 20-ий рік свого існування. За той час журнал „Промінь" здобув собі признання, промостив собі дорогу до багатьох українських хат, здобув популярність. Журнал відзеркалює важливіші явища і події з життя нашого організованого жіноцтва. Насвітлює змагання, діяльність і поступ до найвищих цілей українського народу. Наше видання не є приватне — це є спільне зусилля українського свідомого жіноцтва, а головно нашої організації Союзу Українок Канади. Отож звернім увагу на поширення числа передплатниць нашого журналу, не забуваймо на видавничий фонд журналу „Промінь", поширюймо і дбаймо за наш часопис.

У час Світлого Празника Воскресіння Христового посилюймо клич:

ВСЯ ПИСАНКА НА ЖУРНАЛ „ПРОМІНЬ"!

Просимо додати

До числа 3 з березня, стор. 7, колонка 2, рядок третій просимо додати цитату президента Німеччини Шее:

„Наші діти не є голодними, але ми не є спроможні виховати їх на добрих та задоволених людей. Щораз більше молодих людей звертаються до злочину, щораз більше й більше молодих людей вживають наркотики та шукають щастя в алькоголі, а що найважливіше, — щораз більше й більше молодих людей поповняють самогубства та кінчають своє життя, поки воно насправді почалося".

ЗАЯВА НАДІЇ СВІТЛИЧНОЇ

Український Гельсінкський рух виник у той час, коли багатьом здавалося, що з будь-яким спротивом покінчено всерйоз і надовго, коли вільна думка могла вибирати з-поміж двох доріг — за ґратами, чи в липке болото страху і покори. Наприкінці 1979 року десятеро з 45 мільйонів українців, на чолі з письменником Миколою Руденком просто, без патосу заявили про моральну відповідальність кожної людини за долю своєї нації і всього світу. Вони створили Групу, покликану сиґналізувати громадськості про випадки порушення Гельсінських угод щодо українців.

Такого зухвальства влада не могла подарувати: через неповних три місяці після створення Групи почалася розправа: арешти, провокації, вигнання.

Я була знайома (переважно близько знайома) майже з усіма членами Групи, співпрацювала з нею від самого початку, але не вважала за потрібне бути формально її членом — з різних міркувань. Наприкінці січня 1977 року керівник Групи М. Руденко разом з колеґою О. Бердником ще раз звернулися до мене з пропозицією ввійти до Групи і просили не поспішати з відмовою. Через тиждень відмовляти було нікому: засновника й керівника Групи Миколу Руденка ааршетували, і мені довелося виступати на його слідстві й суді як свідкові.

Згодом я виїхала на еміґрацію, де ще раніше за мене в різний спосіб опинилися Леонід Плющ та Петро Григоренко. Обидва вони в нових умовах продовжували ту саму справу, що й у Радянському Союзі, маючи уповноваження від Української Гельсінської Групи представляти її назовні — в Європі і в Америці. Тому цілком природно я одразу приєдналася до цього Представництва, вважаючи його найчистішим вікном до покинутої Батьківщини.

За три роки свого життя Українська Гельсінська Група зазнала дуже жорстоких переслідувань. На кінець 1979 року кількість ув'язнених членів групи значно перевищила її первісний склад. Але її постійно доповнюють нові сміливці, які мужньо стають на прю з мілітаризованою поліцейською машиною.

Цей дивовижній своєю нерівністю двобій стає дедалі жорстокіший. Тепер наступ на Групу почався всебічно, з чітко спрямованим курсом на цілковите придушення гельсінського руху. Західне представництво теж виявилося на

передньому краї цього фронту.

Тепер чи не найдошкульніше вістря розправи спрямоване проти голови Західнього Представництва Петра Григоровича Григоренка — людини чесної і послідновно відданої ідеалам справедливости, людини, яка завоювала собі авторитет і пошану в усьому світі, зокрема чітко визначеною позицією в питанні державної незалежности України.

Я не детектив, але на тлі багатоплянової аґресивної кампанії проти особи і правозахисної діяльности П. Григоренка припускаю, що випадок з невідомою таксівкою, який стався з ним 10 днів тому, може бути не просто випадок . . .

У таких тяжких для Української Гельсінської групи як і для всього правозахисту, час (заслання академіка Сахарова — це не чергова розправа з черговою жертвою!) — за цих обставин вважаю своїм громадянським обов'язком чітко визначити свою позицію на тому боці, барикад, де мужньо обстоюють право людини й народу мої побратими — члени Української Гельсінської групи і цілком солідаризуюся з ними.

Мені відомо, що Зовнішнє Представництво не має повноваження приймати нових членів до Групи. Тому я й не звертаюся до нього з таким проханням, а спираючись на давні пропозиції керівництва Групи та підкріплюючи їх своєю постійною підтримкою і співпрацею — заявляю про своє формальне членство в Українській Гельсінській групі, про що повідомляю всім членам Зовнішнього Представництва (П.

(Докінчення на ст. 8)

ЗБЕРЕЖЕННЯ НАШОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТИ

(Скорочена промова голови Пров. Екзекутиви Союзу Українок Східньої Канади Ю. Головатої)

Кажемо, що асиміляція йде на нас великими кроками... А ми мусимо старатися якнайупертіше її стримати. Якщо ми сьогодні не здаємо собі справи, що збереження нашої національної ідентичности є загрожене, і що це сьогодні найважливіша справа на денному порядку нашого життя, то ми тратимо під собою ґрунт...

Що ми повинні робити? Нам треба поширювати знання про історичні та культурні цінности нашого народу, щоб викликати подив і пошану серед нашої молоді. Ключ до проблеми асиміляції лежить у пізнанні правди про свій народ. Ми маємо добрі кадри істориків, науковців, літераторів, учителів. Ми маємо велике число написаних наукових праць з ділянок історії, музики, літератури, мистецтва, мовознавства, соціології. Все це доступне для нас.

Людина впродовж свого життя не перестає вчитися. А коли вона перестає вчитися, то це означає її духову смерть. Тому, користаючи з блага тих вищезгаданих праць науки, нашим обов'язком є освічувати наше членство почерез доповіді, дискусії, панелі. Не чекаймо, щоб науковці прийшли і нам дали доповідь, користуймось з їх готових праць. Навчаймо інших користуватись ними.

Ось хоч би найперше — справа української мови. Наша організація СУС непохитно стоїть на становищі збереження й уживання української мови, передусім між своїми членами. Не всі цього придержуються; отже треба звернути увагу на мову старших між собою і молоддю. Члени організації мусять бути щирі між собою. Треба обговорювати і ділитися всіма справами, які є в пляні до виконання та взаємно допомагати одні одним. Наприклад: якщо є відділи ТУС, С.У.К. і СУМК то вони можуть разом влаштовувати національні, релігійні чи суспільно-громадські свята. Всі члени мусять почуватися до обов'язку, тоді й інші, особливо молодь буде мати нагоду включитися в громадське життя.

Нарікаймо на себе, якщо дітей немає в церкві чи в українській молодечій організації, бо ми їх не навчили любити своє рідне, не навчили рідної української мови, не ходили разом з ними на Богослуження, не були самі прикладами для них. А щоб зберегти наших дітей в національному дусі, **то повернімо рідну мову в наші українські доми й наші українські організації. „Яким буде дім, такою буде церква, такою буде школа, такою буде держава"** — Марія Мадюк. Які глибокі слова були промовлені більше як 50 років тому. Отже даваймо добрий приклад дітям, щоб діти нас шанували і брали з нас приклад.

Треба старатися приєднувати молоді подружжя до наших організацій, щоб вони активно включилися до праці. Цим вони внесуть нові ідеї, які нам допоможуть оживити працю, а ми передамо їм свій досвід. Це можливо осягати особистими знайомствами, прихильним наставленням до молодих подруж та теплим і щирим словом.

Наші відділи мусять пожвавити культурно-освітню працю, бо переглядаючи річні звіти діяльности за 1978-79 рік можна ствердити, що жіноцтво переважно працює при обідах та збірках фондів для церков. А хто ж буде проводити культ-освітню працю? Кожний відділ має цю працю по своїй спроможности поширити та піднести її культурний рівень.

Сьогодні ми не можемо бути байдужими до наших національних обов'язків, до рідної церкви, та всього українського народу в Україні, який жертвує своїми найкращими синами і дочками, щоб вибороти волю Україні. І нам тут треба прикласти своїх рук і серця в змаганнях за права людини за права народу.

Юлія Головата

ЗАЯВА НАДІЇ СВІТЛИЧНОЇ

Григоренкові, Л. Плющеві й Н. Строкатій), членам Групи в еміґрації й на Україні і запевняю при тому що в міру своїх скромних можливостей старатимуся поширювати і всіляко обстоювати Гельсінські ідеї.

Надія Світлична

30 січня 1980 року.

В дорогу пам'ять моєї бабусі, бл. п. Анни Гавриш, яка упокоїлась 1965 року, і на свіжу могилу її сестри Василини Никіфорук, яка відійшла у вічність в листопаді 1979 року засилаю $15.00 на журнал „Промінь".

Внука Надя Гавриш-Мекдоналд, Келгари

В річницю упокоєння двох могилянок – Марії Гринюк і Марії Вавринюк

Відійшли з цього світу дві могилянки, шкільні подруги, ровесниці, що разом провели студентські роки в Інституті ім. П. Могили в Саскатуні від 1920 до 1926 р., залишивши за собою заслуги в громадській праці. Марія Чайковська Гринюк упокоїлася 3 вересня 1978 р. на 73 році життя, кілька місяців пізніше, 18 лютого 1979 р., пішла за нею, наче на покликання, Марія Ілюк Вавринюк, проживши 74 роки. Їх відхід у засвіти насуває рефлексії про ранній період українського жіночого руху в Канаді, в якому ціла верства молодого жіночого активу, включно з двома вище згаданими могилянками, відограла велику ролю. Одні вже відійшли з цього світу, інші на старості своїх літ остались забуті.

Для молодого жіночого покоління історія українського жіночого руху в Канаді мало знана або може зовсім не знана. Сьогодні великі краєві й міжнародні жіночі організації вросли в суспільне життя як щось самозрозуміле, буденне і про їхні початки згадують тільки на ювілеях. Український жіночий рух в Канаді має свою окрему історію. Його початки виникли проявами національного пробудження ще в піонерських часах і пізніше на цьому ґрунті розвинувся виразний масовий рух.

Розсадником масового українського жіночого руху в Канаді був Інститут ім. П. Могили в Саскатуні, в якому перебувала студіююча молодь з різних частин Канади. Почавши від 1916 року, щорічно відбувалися в Інституті величаві, багатолюдні з'їзди для обговорення справ українського життя. У тих з'їздах студенти брали участь. Питомці Інституту виховувалися в патріотичному дусі на громадських провідників. Вийшовши на учительські посади в державних школах в українських околицях, вони організували людей, несли світло просвіти, розбуджували національну свідомість. До таких ентузіястів належали і студентки в Інституті, які бачили потребу окремої жіночої організації. Підготовку в цьому давало студенткам Товариство Могилянок, яке заіснувало формально 1923 року. Це Товариство висунуло гасло організувати жіночі товариства, щоб допомогти жінкам зрозуміти свою вартість і своє місце в українській громаді.

До тих ранніх піонерок українського жіночого руху серед студенток Інституту належали Марія Іліюк (Вавринюк) і Марія Чайковська (Гринюк), студентки учительських курсів. Обидві проявили себе в студентських активностях в Інституті, входили до управи Товариства Могилянок, до загального Товариства „Каменярі", належали до вокально-музичного ансамблю під проводом Євгена Вавринюка, брали участь у дебатах і промовах. Це були провідні могилянки. Обидві взяли участь в організаційних зборах 23 вересня 1923 р. в Саскатуні, які скликано за ініціятивою Могилянок і на тих зборах зорганізовано жіноче Товариство ім. Ольги Кобилянської. Це було перше товариство, з якого пізніше постав СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ. 1925 року Марія Ілюк була заступницею секретарки жін. тов. ім. О. Кобилянської. Марія Чайковська, одружена з учителем Михайлом Гринюком, входила до ініціятивного комітету, який скликав перший жіночий з'їзд 1926 року, на якому засновано Союз Українок Канади. Марія Ілюк була секретаркою цього з'їзду спільно з Стефанією Вавринюк. Обидві ще дуже молоді.

Союз Українок Канади завдячує свій несподівано швидкий розвиток і зріст членства в початкових роках найбільше трудам могиля-

ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

нок, учительок, які, вийшовши з Інституту на вчительські посади, організували при Народних Домах жіночі товариства, відділи Союзу. Марія Чайковська Гринюк спільно з своїм чоловіком трудилася в Сейнт Джулієн. Там вона зорганізувала жіноче товариство 1929 р., була в його проводі як голова, була членом управи Централі Союзу, провадила Рідну школу. Перебравшися пізніше, до Вонди і там вона працювала в місцевому відділі і так само займалася Рідною школою. Повдовівши замешкала в Саскатуні і продовжувала працю у відділі та навчала дітей в Рідній школі. Там застала її смерть по короткій недузі.

Марія Ілюк так само одружилася з учителем Євгеном Вавринюком, питомцем Інституту ім. П. Могили, і спільно обоє трудилися в тих місцевостях, де вчителювали — Альвена, Вакав, Сейнт Джулієн, Гефорд, Гонеймун та в інших місцевостях. Під час другої світової війни вона займалася Рідною школою в Саскатуні. Осівшися в Едмонтоні після війни, де її чоловік став ректором Інституту Св. Івана, вона провадила Рідну школу при Катедрі Св. Івана, входила в склад управи Централі Союзу Українок Канади і Провінційної Управи впродовж багатьох років, зокрема була доброю секретаркою. За її труди Відділ при Катедрі Св. Івана надав їй почесного членства, а на ювілейнім з'їзді Союзу Українок Канади 1977 р. її вшанували пропам'ятною відзнакою. Св. п. Марія Вавринюк була роботящою, в середній школі отримувала високі оцінки і була нагороджена медалею за пильність у студіях.

В річницю упокоєння бл. п. Марії Гринюк і бл. п. Марії Вавринюк нехай ця скромна згадка про них буде виявом признання і вдячности за їх труди на громадській ниві.

С. Стечишин

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЯРМАРОК

Оттавський Відділ Комітету Українців Канади повідомляє, що 20-го квітня 1980 року, в годинах між 1-ою і 7-ою по полудні, в залі Української Католицької Церкви на Карлінг вулиці, відбудеться Український Літературний Ярмарок.

До участи в цьому ярмарку запрошуємо не тільки складові організації Комітету Українців Канади, а й інші угрупування, як також і обидві українські церкви. На ярмарку буде 25 різних виставок українського друкованого слова, що включатиме книжки, журнали, часописи, поштові картки і тому подібне. Це дасть нагоду відвідувачам познайомитися з матеріялами в ділянках їхнього зацікавлення — культурного, релігійного, професійного, виховного, суспільно-громадського, чи іншого. Можна буде купити книжки та передплатити часописи.

На ярмарку будуть публікації не тільки з Канади, але й з усіх інших країн українського поселення: ЗДА, Австралії, Великої Британії і Південної Америки. Крім публікацій в українській і англійській мовах, будуть також заступлені деякі інші мови.

У 3-ій годині після обіду відбудеться панельна дискусія на тему „Українська преса в Канаді у 80-их роках". Модератором цього панелю буде д-р В. Тарнопольський з факультету права Оттавського університету. Панелістами будуть редактори українських часописів з Канади і ЗДА.

Заохочуємо всіх допомогти нам своєю участю в цьому оригінальному і вартісному почині пропагування українського друкованого слова.

По інформації звертатись до:

UKRAINIAN CANADIAN COMMITTEE
Ottawa Branch
P. O. Box 1276, Station "B"
Ottawa, Ontario, Canada K1P 5R3

ДОПОВІДЬ Д-РА І. ФІЗЕРА В ВІННІПЕЗІ

В неділю 9 березня 1980 року о 3-тій годині по полудні, в Авдиторії Головної Вінніпезької бібліотеки відбулася 31-ша Шевченківська Сесія Української Вільної Академії Наук (УВАН) у Канаді.

Сесію відкрив проф. Ярослав Розумний, президент УВАН у Канаді. Доповідь виголосив проф. Іван Фізер з Ратґерського університету в Нью Брансвіку, ЗСА. У своїй доповіді д-р Фізер заторкнув кілька проблем Шевченківської естетики й філософії. Ці питання він розглянув у контексті европейського романтизму, вказуючи на Шевченкову специфічність та інновації, введені Шевченком у цей европейський літературний та світоглядовий напрямок. Останнє відноситься до Шевченкової версифікації, метрики, композиції, лексичного та фольклорного матеріялу, який він трансформував у нову, характерну тільки йому, мистецьку форму вислову. Доповідач вказав на вийнятковість дару пам'яті Шевченка та його широку освіченість, базуючись на його творчості, а зокрема його автобіографічній повісті „Художник", щоденнику та листуванні.

Це була третя з черги Сесія УВАН у Канаді, присвячена Шевченківській естетиці та філософії. В останніх роках цією проблемою цікавиться Г. Грабович, Я. Розумний, Б. Рубчак, Л. Плющ та І. Фізер. Шевченкознавства в Українській Р.С.Р ставиться до цього питання негативно, або насвітлює його тенденційно, не дозволяючи розглядати Шевченка в ширшому европейському літературному контексті.

Доповідь д-ра І. Фізира на останній Шевченківській Сесії додала ряд нових думок у ділянці студій над Шевченком, як оригінальним феноменом у світовій літературі.

ІнфУВАН

А. Власенко-Бойцун

Сорокалітній дорібок Яра Славутича

Яр Славутич, ЗІБРАНІ ТВОРИ, 1938—1978, Едмонтон, „Славута", 1978. Стор. 408.

У 1978 р. з нагоди 60-річчя народин і 40-річчя поетичної творчости Яра Славутича появилось дві книжки: **Творчість Яра Славутича** — збірник статей і рецензій та **Зібрані твори.** Обидві книжки доповнюють одна одну і творять добірну цілість творчості й критики нашого славного поета, тому повинні окрашувати полиці кожної української бібліотеки.

На першу книжку було вже кілька рецензій, а на другу — лише дві чи три, хоч саме друга заслуговує на обширнішу інтерпретацію та особливу увагу, бо в ній схоплена наша жорстока доба не лише очима учасника, але й тонким відчуванням поета, який гострішим від меча словом, бореться за визволення нашої поневоленої батьківщини, несучи повсякчасно прапор нашої правди, закликаючи до постійного змагання та вирощуючи молоде покоління в готовості до змагу за свою незалежну соборну державу.

Зібрані твори — це збір восьми збірок і життєвої епопеї поета „Моя доба" та перекладів із шести мов. У всіх збірках центральною темою є Україна та боротьба за її волю і пророча віра в її світле майбутнє. Любов до рідної землі, гордість до свого роду й літературні зацікавлення виніс Яр Славутич із дому. Уже восьмилітнім хлопцем разом із дідом відвідує поет Хортицю, де зворушено деклямує на скелі „Б'ють пороги" і з того часу починає писати вірші, спершу під впливом Шевченка, відтак Тичини, а згодом захоплюється М. Зеровим і М. Рильським. 1938 р. у харківському **Літературному журналі** друкує один із ранніх віршів „Коню мій буланий", одначе відомим поетом стає Яр Славутич аж на еміґрації, коли 1945 р. в Авґсбурзі вийшла його перша збірка поезій **Співає колос,** у якій віддзеркалені туга за херсонськими ланами, юність поета і перше кохання:

Під синім небом, над ясним колоссям,
Серед степів, де грала ковила,
Де щастя й горе водночас велося,
Моя херсонська юність розцвітала...
(Стор. 9)

У другій збірці **Гомін віків** поет розглядає етапи нашої історії, шукаючи відповіді на завжди актуальне питання: боротися і захищати свою батьківщину чи рятувати втечею:

Кличуть царі, відкриваючи раду:
„Стрінемо скитів чи борзо втечем?"
„Горі, — зусюди, — рушаймо в Гелладу!"
Жони тяким вибухають плачем.
(Стор. 28)

Поет стверджує, що Україна стояла на сторожі Европи, боронила її перед азійськими навалами, і завжди з руїни оживала:

З вами, гридні, Володимир
З вами звага Святослава...
Український рід не вимер —
На Москву гуде, як лава. (Стор. 51)

Утретій збірці **Правдоносці,** особливо в поезії тієї ж назви, слово й патос Яра Славутича сягають вершин. Уся збірка — це неначе програма боротьби, побідної боротьби за Правду, за волю людини й народів. Поет проповідує і віщує, що відродження Правди в усьому світі прийде з України:

І будуть правнуки твої, оглухлий світе,
Визвольні наші заповіти
— Як стяг —
Нести по селах і містах.
І будуть до Карпат — як до Синаю,
Мов до Йордану — до Дніпрових вод,
До краю нашого, святого краю,
Гучати відгроми врочистих од
За те, що ми — усміхнені з відчаю —
Життя складаючи, мов гідну дань,
Шляхи встеляючи кістками
В кільці облуд і полювань,
Скрижалі правди, ковані віками
— Як стяг —
Несли по селах і містах. (Стор. 97)

Поет свято вірить у післанництво тепер розп'ятої України та її дітей, що масово вирушили в світ, несучи свідоцтво небезпеки й остереження перед новітньою азійською навалою — Москвою.

Збірка **Спрага** зовсім інша, наче тиша після громовиці динамічних „Правдоносців". У ній тиха резиґнація. Поет приймає свої будні серед чужої природи й культури:

Ні гожий Майн, ні Райнові щедроти,
Ні косорогів пишнобарвна гра
І не заступлять рідного Дніпра.
...Я ваш навіки, степові широти,
Зелені зарви рідного Дніпра. (Стор. 112)

Щоб погасити тугу-ностальгію, поет віддається філософічним роздумам і шуканням, пря-

мує Скородиниським шляхом. Застановляється над суттю життя, над відвічною боротьбою добра і зла:

Мілка надія і глибокий сумнів...
Хто зріже лавра: Сатана чи Бог?
Я — другий Гамлет, що здумок збезумнів
І споглядаю присмерки епох. (Стор. 118)

У **Спразі** порушив поет не лише українські, а й загальнолюдські проблеми зі зрілою зрівноваженістю, з глибоким розумінням складних ситуацій життя. Досконала форма трудних сонетів і глибокий вдумливий зміст **Спраги** ставить Яра Славутича в ряди поетів-філософів світового маштабу.

У п'ятій з черги збірці **Оаза** поет продовжує свої роздуми. Ця книжка, можливо, найважча для пересічного читача. Вона викликала найбільш контроверсійні рецензії, хоч того, хто слідкував за поетичним розвоєм Яра Славутича, вона є дальшим удосконаленням форми і ще глибша змістом. Оаза — це поетова Україна. Читач разом із автором шукає шляху та остаточної мети свого життя, звертаючись до залишеної Батьківщини:

Де ви, де ви, дзвінкі джерела.
Довгождана доріг мета? (Стор. 126)

Чергова збірка **Маєстат** — це світоглядове розгортання **Гомону віків.** Поет знову досліджує рідну історію і черпає з неї наснагу; його полонить маєстат булави як символ нашої державности:

У блиску звитяжної слави,
Як Фенікса подув живий,
Встає маєстат золотавий
Лункої в віках Булави. (Стор. 145)

В окремих поезіях, присвячених Виговському й Мазепі, поет передає заповіт гетьмана і звертається до своїх земляків:

На слугування Україні
Своє життя, свої думки,
Душі буяння, гнів палкий, —
Усе віддати ви повинні... (Ст. 151)

Поет не сумнівається що,

Устане з полум'я пожеж
Священна воля України. (Стор. 156)

Сьомий розділ **Зібраних творів — Завойовники прерій** — це хвала в честь піонерів-плугаторів, які без меча здобули канадські прерії і змінили їх на золоті лани, подібні до тих, залишених в Україні. Хоч поет прославляє „нащадків Трипіль", що зуміли відновити традиції українського хлібороба в заморській Канаді. у баладі „Троє" дзвенить докір і гірка правдива дійсність нашої еміґрації:

Трудивсь Іван, зорав Іван
Тугі цілини прерій.
Тоді вернулись Джон і Жан
Вести ім'ям імперій. (Стор. 183)

У новій країні побуту (в Канаді живе Яр Славутич уже 20 років) поет тужить за соняшною Херсонщиною. Устами першого поселенця Пилипова він каже:

Баную в душі, до серця тулю [калину]
І в Бога благаю, повний жалю:
„Дай ще раз почути Небилів мій:
Зозуль, солов'їв і бджолиний рій!"
(Стор. 178)

Софістична збірка **Мудрощі мандрів**, восьма з черги, — мов поетичний репортаж із його кругосвітних подорожей. **Мудрощі мандрів** оригінальні тим, що враження автора асоціюються з історичними постатями й подіями, що мали будь-який зв'язок з Україною: в Осло вчувається поетові Гаральдів плач: „Киянка, дочка Ярослава, не хоче за мужа мене" (стор. 214); Спарта для Славутича — це „Запорожжя предвічна прамати" (стор. 224); в Римі „проходить Йосиф, як звитяга бурі..." (стор. 219); навіть у далекій Кореї „Біжить, багрить корейський Збруч по тридцять восьмій паралелі" (стор. 228). Поет приходить до висновку, що ні мандри, ні враження, ані ніякі інші досягнення не можуть утишити болю еміґранта:

Деб не жив ти і як не діяв,
По яких не блукав містах,
Твоя святість — твій рідний Київ,
Хоч ти сам перелітний птах. (Стор. 246)

Але короною **Зібраних творів** є епос нашого століття, „Моя доба", що складається з дванадцяти пісень та епілогу (625 октав — різьблених, шліфованих, радісних, жахливих, історичних і вдумливих октав), які не лише включають біографію поета, а й відзеркалюють лихоліття (голокост) поневоленого народу. Для ширшої панорами вживає поет три життєві шляхи, трьох побратимів, яких звела доля в холодному вагоні, коли вивозили селян у Сибір. Тоді порадив їм один літній дід утікати:

„Тікайте, хлопці! Хай вам Бог поможе!
Тримайте гордо український рід!"
Дошки підважуючи, звав хтось: „Боже!"
(Стор. 264)

Максим, Павло і Григорій мандрують спершу разом, повертаються в Україну, але згодом їхні шляхи розходяться. Максим став отаманом стихійного повстання:

Чумацький, сонний південь України
Змінив на жваву Запорозьку Січ.
(Стор. 283)

Однак боротьба не тривала довго, бо полки червоної піхоти, з повзами, втопили самооборону селян у крові:

Максим, свідомий хижої розправи,
Хоробро бився в довгому бою —
Упав, підкошений, на рідні трави
Проливши кров розгнівану свою...
(Стор. 287)

Інша доля судилась Павлові — він із тисячами покорених опиняється в холодній сибірській тайзі. У пісні четвертій „Сибір" поет пригадує наші історичні жертви:

Це тут замерзнув гнівний Войнаровський,
Гетьманський небіж, запорозька кров.
Це тут погас, як метеор, Грабовський.
Стезя борців сюди прямує знов.
(Стор. 291)

На щастя Павлові пощастило втекти і пробратися через південну Азію, щоб діяти в рядах УПА, якої боротьбу і значення показав поет в одинадцятій пісні „Рейди УПА".

Живи в леґендах, леґендарна поро,
Ознаменована борцем УПА!
Перед майбутністю, в боях, суворо
Здійсняла присягу моя доба.
Я славлю збройні подвиги, що скоро
Внесе визвольницька, нова стопа,
Бо йдуть і йдуть, наснажені в криївці
Безсмертям визнані, гучні упівці!
(Стор. 367)

Уцілів і в голоді, і в УПА сам поет, чи Григорій, щоб сповнити присягу, дану своєму дідові, що помер від голодної смерти.

Епопея „Моя доба" — це, мабуть, найкращий поетичний твір нашого недавнього минулого. В дванадцяти піснях показав Славутич, немов на екрані, всі грані країни й новітнього лихоліття: красу України і пекло на цій землі, людську велич, гідність, любов, посвяту, жертовність, але рівночасно й підлість, озвіріння і злобу людей, що їх досконало змалював, за взірцем Гоголя, в сьомій пісні „Лиса гора". Про характеристику злих українських духів можуть свідчити добре самі лише синоніми диявола: „лихий, рогатий куць, мара, лукавий, рябий, пекельний":

Тих сім синонімів — то ще не всі!
Люципер, дідько і нечиста сила.
Безп'ятко, ратичник — у всій красі=
Антипко, гицель... Піднялась брила,
Щоб той арідник парився у вівсі,
Отой копитник, розпростерши крила,
Літав як демон, ліз як домовик,
Бродив як хмарник, біс і водяник.
(Стор. 325)

Додаймо ще: диявол, і болотник,
Анцибол, ворог, ідол, сатана,
Куцак і куций, ласівник, зальотник...
Якщо злічити — сума поставна!

Вичислив поет усі ті фолкльорні назви не лише для того, щоб показати багатство нашої мови, чи підкреслити їхнє прадавнє походження, але для того, щоб читач задумався над усіма тими злими духами, що живуть серед нас чи в нас самих і спричинюють безліч страждань. „Лиса гора" — містерія, як Гоголів „Вій" і Шевченків „Великий льох", а ціла епопея, увесь цей епос не лише автобіографічний, а й всенародній, історичний і правдивий. Нарікаємо, що з нашого недавнього минулого не маємо літературних творів. Навпаки, маємо, але, на жаль, не читаємо. А „Мою добу" треба читати, треба аналізувати, треба її перекладати на чужі мови і ще й радіти, що Славутич написав достовірний епос, не жаліючи часу (інші продають його за гроші) протягом 22-ох років. „Моя доба" вимагає окремої студії і солідної аналізи, а передовсім вдумливого читача. Заглиблюючись уперше в „Мою добу", я подивляла картини подій, які Славутич малює словом і, мов на екрані, подає їх читачеві разом із своїми переживаннями, почуваннями та емоціями.

Характеризуючи **Зібрані твори** Яра Славутича треба відзначити, що його поезії вносять в українську літературу не лише екзотику далеких країн, але й новий спосіб виражування рефлексій за допомогою асоціяції мислі та історичних фактів, їх подібности чи протилежности, і за допомогою контрастів почувань: любови — ненависти, гніву — прихильности чи навіть ніжности, гордости — погорди.

Так само у мові: поет уживає добірної чи навіть вибагливої лексики, коли пише про добро, правду, чесноту, любов, але сходить навіть до вульґаризмів, коли розправляється зі злом, підлотою, нікчемністю. Поезію Славутича характеризує добірна й незвичайна рима, оригінальні епітети, часто є метафора та алітерація (звукопис).

Яр Славутич виконав присягу, дану своєму дідові. Він розказав велику правду про свою Батьківщину п'ятьма мовами. Він поширив цю правду своїми науковими творами і своїми викладами, готуючи нових людей. Це і є посланництво українського поета й науковця.

Конференція складових організацій СУС Східньої Канади

ТОРОНТО, ОНТАРІО

Дня 6-го жовтня 1979 року, в залі Інституту Св. Володимира, відбулась Конференція голів і секретарів відділів складових організацій Союзу Українців Самостійників Східньої Канади. На ній були заступлені — за винятком двох — всі відділи. Окремо треба згадати, що в нарадах брали активну участь сумківці також.

Конференція розпочалась о год. 10:30 ранку молитвою. Програмовими точками до обговорення були:

1. „Збереження національної ідентичности шляхом піднесення й пожвавлення праці по відділах та виховання молоді", — реферувала Юлія Головата, голова Східньої Екзекутиви Союзу Українок;

2. „Провідництво, комунікація й програма", — від Східньої Екзекутиви СУМК реферував Борис Балан;

3. „Український Музей С.У.К. й пов'язані з ним завдання самостійників Сходу Канади", — реферувала мґр. Анна Троян;

4. „Дисципліна й реальний підхід до реалізації попередніх з'їздових ухвал, — реферував І. Кубрак, голова Східньої Екзекутиви ТУССУНД;

5. „Фундація СУС" і „Справи Інституту Св. Володимира", — реферував Василь Кирилюк, ректор Інституту;

6. Загальна дискусія й побажання Конференції.

Вже самі теми повістки денної говорять за себе, що Конференція носила діловий і поважний характер, як провізоричні тези до програм діяльности по відділах. Кожну точку зокрема було детально обговорено та винесено додаткові побажання, які напевно знайдуть місце в практичному переведенні їх в життя. (Деталі програмових викладів — в іншому місці).

В дискусії було порушено ряд інших не менш важливих питань, а саме: **1. Інститут Св. Володимира в Торонті** — це проєкт сумління свідомого самостійника Східньої Канади. Розбудова Інституту — в повному русі й вже десь незадовго плянується офіційне відкриття, до якого нам треба бути готовими. Без Інституту Св. Володимира, наше життя на Сході Канади не було б повним й надійним на майбутнє. З кожним роком він все більше й більше стає центром уваги загального українського життя. А для нас, в його мурах, завжди буде критись живою наша ідеологія й наші спільні здобутки складових організацій СУС тут, на Сході Канади. Тому, на Конференції вирішено повести широку збіркову акцію на Будівельний Фонд Інституту Св. Володимира між членами по відділах, щоб не було ні одного члена, який би чимсь не спричинився.

2. **Наша преса.** Велику увагу Конференція звернула і на цей відтинок, а зокрема „Український Голос" і „Промінь". Сьогодні, існування будь-якої преси знайшлося в тяжкому фінансовому стані, а тим більше — преса національних меншин Канади. Вона завдячує лише своє існування на милості своїх передплатників, в той час, коли англомовна чи франкомовна дорбляється на оголошеннях, до яких, в свою чергу, сприяє високий тираж.

В 1980 році, часопис „Український Голос" буде відзначати свій 70-літній Ювілей. З великим одушевленням учасники Конференції одноголосно заявились: повести жваву акцію за передплатниками та організовувати по відділах збірки з нагоди Ювілейного Року; в додатку, при кожній нагоді звертатись до професіоналістів і підприємців — як доброї волі — щоб вони поміщували в згаданих вгорі часописах свої платні оголошення чи святочні побажання.

На Конференції були заступлені голови й секретарі відділів: Монтреалу, Віндзору, Гамільтону, Ґрімсбі, Ст. Кетеринс, Ніяґара Фалс, Брантфорд, Веланд та Торота й околиць: Скарборо, Айслінґтон, Етобікок, Пікерінґ, Донмілс, Місіссаґа, Гемонд, Давнсв'ю, Віловдел. Всі з новим ентузіязмом роз'їхались по своїх відділах. А решта, як буде далі — час покаже. Хоч, можливо, ще й незначні, але вже можна зауважити наслідки, а це відгук до преси.

І. Кубрак

У світлу пам'ять Нестора Плавюка, який упокоївся 16 лютого 1980 р. на 64 році життя, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Сестрам Покійного — Ользі Ганночко і Любці Ґреґорій складаємо сердечне співчуття.

Марія Сулима і Ольга Райчиба, Едмонтон

THE TRADITIONAL EASTER

By Clarence A. Manning

Every people has its own national holidays and occasions for celebrations and days of mourning. Yet throughout all those lands which have a share in the traditional rites and customs of the Christian Church in almost all its forms, we find that the two great feasts are those Christmas, which commemorates the birth of Christ, and Easter, which marks His resurrection. But beyond their ecclesiastical significance, both feasts have acquired or preempted many popular elements which go back far beyond Christianity, and which have been changed and enlarged by the significance given to them by the Church.

Survival of Ancient Times

They are both survivals and transformations of a still older agricultural year, which emerged at a time when man, still lacking a compact political organization, was obliged to live from hand to mouth even in the most favorable environment and when the existence of even primitive life was only rendered possible noticeably by the constant interchange of the seasons, the dark days of winter and the reawakening of the earth to the warmth of a new spring. As time went on, these events created their own cults and dictated the actions of the still barely conscious individuals on their respective days.

Even in the early Church, the feast of Christmas came to be located at the Winter Solstice, that period, when the length of the days had reached its minimum and when outside of the tropics outdoor work became difficult.

The differences in the date of the celebration of Christmas were determined by the various means of identifying precisely the date of the Winter Solstice and throughout most of Europe all knew that the days were going to lengthen but the connection of the Birth of Christ with this pagan dating is traditional in the extreme.

The situation at Easter is far more complicated for both tradition and the Bible placed the Crucifixion in connection with the Hebrew Passover, a feast which was based not on a solar calendar, but a lunar which varied far more extensively from year to year. Hence the date of Easter is now set by an extraordinarily complex formula, the first full moon after the Vernal Equinox. Hence in the Western calendar and likewise in the Eastern Easter may fall on any day between March 21st and April 18, although by other provisos the earliest is really March 22nd or 23rd. It is dated from the 14th day of the lunar month. In the West the Church has tended to take this date and separate it from the celebration of the Passover, while in the East the tradition has been preserved that Easter must not precede the Passover, even if the Hebrew calendar treats the date differently. It required some centuries and many ecclesiastical disputes before the date of Easter came under certain fixed rules, so that it is only on certain years that all the separated Christians celebrate one Easter Day in common.

Yet, as we know from a study of the old European paganism, there was already in existence a pagan goddess by the name of Easter or some variation of it and we find that deity still commemorated among the peoples as the English and the Germans which have had a tendency to retain the pagan names for the feasts and days of the week. The Latin names have had a tendency to make some reference to the Paschal rites and the Slavs, including the Ukrainians, have adopted names based on the Resurrection or with a distinctly Christian connection.

We can ascribe to Christian influence many of the customary procedures leading up to the Easter Mass, the traditions as to the ways that the Easter meal is to be served and prepared. These vary in different countries. Yet there seems to be one element, which is always pre-

served in some form in the various folk rites after the Easter service, some ritual pertaining to eggs, for the egg which produces the young chicken, has been treated since long forgotten antiquity as connected in some way with the revival of agriculture and the opening of the new agricultural service. These eggs are treated in various ways.

Ukrainian Easter Eggs

Thus among the Ukrainians the art of decorating the eggs ("pysanky") is carried on in a most elaborate manner, according to strict rules and customs handed down in the various parts of the country and the use of traditional patterns. The Ukrainian Easter eggs, in their various forms, have been the most careful and elaborate of any of the Slavic peoples and their beauty has attracted the attention of many artists in the United States and the West, so that collections of the Easter eggs have been made by many art collectors and they have been placed on sale in many outlets in this country.

In other parts of the world, they have been less ornate and they are used under varying conditions. We can think of the egg-rolling ceremonies, held traditionally on the White House lawn almost since the Civil War. Then there are other traditions connected with the braeking of eggs by various groups, where the eggs are almost universally hard boiled, so that they will break rather than become messy. There are ordinary dyed eggs which are hidden for the children to look for them. There have been periods, when there has been a large sale of young chickens but this has largely been prihibited because of the neglect of the children in causing quickly the death of the unfortunate birds, which have always received rough treatment. Still more modern and of largely unexplained origin, are all those customs which have been associated with the name and figure of the Saster bunny, a junction which seems to be lacking in any of the inherent beliefs in the formation of a tradition and speaks rather of a superficial juxtaposition of meaningless elements.

On the other hand, it is impossible to think of the American celebration of Easter without mentioning that great destruction of the sense of the Christian year in the banishment of Easter and its conceptions from Puritan life. To the Puritans the important thing, more or less connected with spring, was the Fast Day, which was intended to sum up all the sins of the population and to be mourned in the spring, while the American Thanksgiving Day for the autumn was intended to present thanks to God for the successful harvest of the preceding agricultural season. Yet Fast Day has disappeared from the calendars of most of the New England states and has come to be entirely disregarded in others.

Yet it has been this circumstance together with the general mixture of the population that has destroyed even what little unanimity there has been in the survival of the old British and American traditions, even as it seems to be a fact that in their homelands the harsh changes introduced into Ukraine by the Soviet regime and the progress of urbanization will doom the carrying out of the old traditional rites which slowly arose and took shape in the middle of an agricultural civilization. More and more Christians throughout the world will be forced to recognize the existence of the center of the Christian Easter, the Easter Mass, and the loss of many of the other elements, but the memory of them will long remain in a form that can be adapted to the changing conditions of life.

IN THE FOOTSTEPS OF OUR PIONEERS

By Ivan Harmata

The leading thought for this column was promted by an American writer, Horatio Alger (1834-1899), who authored more than 100 books of boys' stories. The prevailing theme of his stories was success based on exemplary living, heroic deeds, and struggle against odds.

Many generations of boys became enthusiastic readers of Horatio Alger's stories. They grew into manhood with the philosophy that, with a positive attitude and self-application, success could be achieved even for those starting at the bottom of the social or economic ladder.

Those were the days before the invention of the generation gap, the rise of student riots and disaffection of youth, and the yield to ever

increasing demands for unlimited personal freedom — all, presumably, advances of our liberated society.

These thoughts crossed my mind as I was reading an almost obscure passage in Julian Stechishin's history of Ukrainian settlements in Canada. Unlike the make-believe stories of Horatio Alger, the story of Ukrainian Canadian pioneers is a true-life story of real people. But there are elements of strong similarity between the two. The Ukrainian pioneer settlers had a heroic faith in themselves and in their future destiny in Canada. They were partners in building a new nation, and saw the results of their daring efforts with their own eyes. Theirs was a heroic struggle against the odds of a primitive environment. But they saw the vision of a new world and were undaunted.

Stechishin discounts the emphasis placed by most historians on extreme poverty as the main reason for emigration, and stark survival as their main motive for their success. He notes that among the Ukrainian settlers there were many individuals endowed with curiosity, courage, daring, and a sense of adventure, and, we might add, a vision and faith. These characteristics motivated their emigration from their native land and guided them in laying the foundation for a Ukrainian Canadian community within a multicultural Canada.

To some, the vein in which these words are written is merely latter day revisionism — an attempt to make our history more interesting than it really was. Others follow the bare thread of materialism and emphasize poverty, deprivation, and hardship. And, then, there are those who reach out for a psychological orientation — the so-called third generation syndrome which says that third generation descendants have a natural tendency to venerate and glorify their forebears.

Be that as it may, it is the future that will tell the tale. If the Ukrainian Canadian community disintegrates in the materialistic well-being of our society — the materialists may yet triumph and the revisionists may be vindicated while the theory of the third generation syndrome will certainly have passed the third generation — all after the fact. If, on the other hand, Ukrainian Canadians continue to build a flourishing community of the foundations laid by our pioneers, their success will be witness to the triumph of the human spirit, and the contribution of the Ukrainian element to the building of the Canadian nation.

"Ukrainian Voice"

OMISSION

Due to an oversight, the author's name of the excellent article "WIRSTA SHOW IN EDMONTON", printed on page 17 of the March 1980 issue of Promin was omitted.

We would like to thank Mrs. Victoria Shewchuk, the Cultural Chairman of the Provincial Executive of the Ukrainian Women's Ass'n of Canada for sending us this article, and sincerely hope that our omission will not discourage her from sending us other articles. *Editor*

ДО ВІДОМА ПЕРЕДПЛАТНИКАМ

Пригадуємо ще раз нашим читачам-передплатникам, що річна передплата журнала „Промінь", почавши з м. грудня 1979 року коштує 10.00 дол. на рік.

Всі передплати мусять бути заплачені рік наперед. Є такі передплатниці, які вплачують свою передплату відразу на два роки і тим забезпечують собі постійну висилку журнала.

Ваша наліпка з адресою покаже Вам, коли Ваша передплата вигасла. Будемо вдячні за Вашу кооперацію.

Адміністрація

Заслужене відзначення

Тарас Байдала народився 3-го лютого 1964 року у м. Веґревил, Альберта у родині Нестора і Молї Байдалів. Тут ходив до початкової школи, а тепер ходить до Джуньор Гай Скул, де за свою пильну науку відзначують його „онорс" студент, де таке признання він отримав вже кілька разів. Він був добрим студентом в Українській школі при церкві Св. Володимира у Веґревил. Бере участь в школі народних танків, а також співає у СУМКівським хорі і читає апостола. Був 8 років у вівтарній дружині, а тепер є старшим братчиком і обслуговує у церкві коло священика. На нього є добра надія, може колись буде добрим священиком. За пильну науку і відзначення свого внука, баба Анна Байдала складає пожертву на журнал „Промінь" $25.00 з нагоди його 20-ліття.

добр. Анна Пук

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ОФІЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО МУЗЕЮ КАНАДИ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Святочне відкриття Українського Музею Союзу Українок Канади відбудеться в суботу дня 24-го травня 1980 року.

Український Музей Союзу Українок Канади по так довгих зусиллях та стараннях, здвигнув великий проект: — будови нового будинку який є знаний серед широких кіл канадського суспільства як Український Музей Канади, в якому зберігатимуться всі наші вияви життя українського канадського побуту.

Це є велике досягнення і наша гордість. Маємо свій власний будинок, — свою власну хату.

Запрошуємо все наше українське громадянство, та зокрема членство наших організацій на урочисте відкриття нашого Музею, в цьому ювілейному році провінції Саскачевану, яка святкує 75-ліття свойого офіційного існування.

Відкриття нового приміщення при 910 Спадайна Авеню Схід, в місті Саскатуні відбудеться по обіді 24-го травня, а святочний бенкет вечером того ж дня. Запрошуємо до участи у відкритті Українського Музею Союзу Українок Канади.

За Дирекцію Українського Музею Канади

Марія Ткачук, голова
Орест Заставний, секретар

Килими

Виробництво тканин в Україні має давні традиції. Народні ткачі ткали з льону й конопель полотна, рядна, декоративні рушники, з вовни — килими, килимки, половники, наліжники, тощо.

Килими і килимці, полавники та наліжники вживались до декорування стін, до накриття ліжок, столів, лавок, скринь, підлоги, тощо. Вони були обов'язково частиною посагу — речей кожної дівчини, що виходила заміж. Їх вживали обов'язково при похоронах. Форма, розмір, орнамент і техніка виробу, залежала від того на що килим вживали. Всі були ручно роблені на кроснах.

Килими відзначаються різноманітністю орнаменту. Деякі з листястим та квітчастим мотивом, багато геометричних, кожний дещо відмінний в залежности від місцевости.

Подільські килими відзначаються геометричним орнаментом з стилізованими листками і квітами.

Полтавські красуються тілки квітястим орнаментом.

Гуцульські вирізняються барвистими красками і геометричним узором.

Буковинські переважно вузькі, коротшого розміру з всецілим квітчастим орнаментом, або геометричним і квітчастим.

Волинські рядна є переважно ткані різної краски і розміру смугами-пасочками.

На Поліссі часто між барвисті смуги кладуть різного роду зірочки і такі тканини вживають як наліжники.

Відмінні зовсім з довгої вовни наліжники - килими вироблять гуцули. Вони є дуже відмінні орнаментом.

Загальна ткані речі є надзвичайно гарні і цікаві. Їх можна бачити в Українських Музеях Канади.

Галина Михальчук

У світлу пам'ять наших дорогих незабутніх батьків, бл. п. Дмитра і Марії Фербеїв, які упокоїлись в місяці квітні 1961 року, засилаємо $20.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Дочки: Леся Івасюк і Наталка Мельничук, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої сестри, бл. п. Вікторії Горяк, яка упокоїлась 11 березня 1976 року, складаю $10.00 на „Промінь".

Марія Кінащук, Саскатун

Петро Палієнко

Як може молодь зберегти українську мову

Есей з конкурсу Союзу Українок Канади „Способи збереження української культури в Канаді" — Петро Палієнко, учень курсів українознавства ім. І. Котляревського в Торонті 1977 рік.

— — —

Передумовою збереження української мови є бажання одиниці ту мову зберегти. Насамперед я хочу подати мої причини позитивного ставлення до зберігання української мови.

Перш за все, я рахую, що мій народ, з якого я походжу, є високо розвинутий в традиціях і культурі і що я є нарівні, хоч відмінному, від інших національностей.

У ділянці політичній, через те що моя батьківщина є поневолена, і я народився і живу в вільному світі, я почуваюся зобов'язаний репрезентувати свій народ у вільному світі.

Моя родинна історія на мене впливає в тому, що мої предки боролися і життя не раз клали за Україну і я почуваюся, що я у свій спосіб, повинен обстоювати українську справу і передати це родинне стремління.

Також, я громадянин Канади, так як багато з тих українців, які брали велику участь у розвитку західньої Канади, я почуваюся, що я повинен продовжувати цей розвиток української культури і Канади.

Найголовніше, що до способу, то є активна участь в українському оточенні. Ось є приклади:

Тому, що я пізнав ці обидві мови в дуже молодому віці, мені було зовсім звичайною справою говорити до українців українською мовою, а до англійців англійською. Важним у цьому, щоб вивчати усно мову в ранньому дитячому віці.

Наука в українській школі дала мені змогу пізнати граматику мови, літературу, історію України, географію, релігію та мистецтво. Цим способом можна знайти свою ідентичність і взяти собі позитивне наставлення до української мови та культури.

В українському оточенні завжди є нагода на активність. Усі пори року, усі церковні та національні свята мають своє значення і їх відповідно відсвятковують. Неможливим було б не знати української мови, бо тоді, ніяк не виходило б брати активну участь: колядки, щедрівки, різдвяні побажання — все це виконується українською мовою. У церкві Служба Божа, церковний спів та проповідь священика — все це в українській мові. Молодечі організації проводять свою працю в українській мові.

Щоб пізнати українську літературу треба її читати у своїй рідній мові. Для цього потрібно знання української мови і таким способом її можна розвинути. Читаючи ми збагачуємо мову різними висловами. Читання, це також вправа, щоб говорити і думати по українському. В такий спосіб ми вправлямо і поширюємо українську мову.

Маючи всі ці нагоди для вивчання і практичного ужитку української мови в позитивному наставленні, зовсім певно можна її зберегти.

Молодь завжди вдячна за увагу до неї. Донна Зучкан, сумківка, вшановує добр. Ю. Лучак китичкою квітів. Це було на початку сезону коли молодший СУМК при Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпезі запросив добр. Лучак з промовою на свої збори. Донна Зучкан співає в молодечім церковнім хорі, яким керує добр. Лучак, який співає Службу Божу раз у місяць в Катедрі.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ПАСКА

Тішиться маленька паска
Тішуся і я,
Що несу її святити
Що вона моя.
Всі готовляться у хаті
Я вже йду надвір —
Зелень світа задивилась
У синій простір.
Якісь шуми, якісь співи,
Чути милі голоси...
А може то і у небі
Нині святять теж паски!?

П.

Звідки взялися писанки

(Легенда)

Великі муки й терпіння переніс наш Спаситель, найбільший Учитель людства, Ісус Христос. Його обжалували жидівські фарисеї перед римським намісником Пилатом, що Ісус хоче стати королем Юдеї. І Пилат не міг опертися жидівському синедріонові (судові) та віддав їм Ісуса на муки, хоч сам не вірив у цю брехню фарисеїв.

Фарисеї мучили Ісуса й допитували, насмівалися над Ним разом з римськими жовнірами, а нарешті виєднали в Пилата дозвіл: прибити Ісуса на хрест. І так сталося, як Ісус сам предсказав. Що Його замучать і Він жертвується за весь рід людський.

Але сповнилися й інші слова Ісуса й давних старозавітних пророків. Ісус третього дня по своїй смерті воскрес із мертвих. Хоч Його тіло зложили в глибокім каміннім гробі і привалили грубою, важкою камінною плитою і приставили озброєну сторожу, пророцтво сповнилося. Досвіта третього дня, відхилився важкий камінь з гробу Ісуса, з могили вдарила велика ясність, яка оспліпила й перелякала вартуючих римських воїнів. Вони попадали лицем до землі, а над гробом станув у всій своїй величі воскресший Христос, живий і всміхнений, осяяний світлом великим, кривавими слідами ран на руках і ногах.

За хвилину Ісус зник, а гріб остав порожний. Перелякані воїни побігли в місто, звістили свойому сотникові, що сталося, та просили, щоб їх не карав, бо вони невинні. Бо хто ж може змірятися з незнаною вищою силою, що творить чуда?

Римський сотник сидів саме при сніданню й хотів обібрати собі з лушпинки шість варених яєчок, що їх невільник положив перед ним на дерев'яній тарілці. Та почувши цю вістку, яку йому принесли воякі, він з лютости стратив охоту до їжі. Бож він був відповідальний своїм урядом за тіло похованого в гробі Ісуса. Що йому скаже Пилат?

Отже сотник дуже розлютився на вояків і почав кричати з усієї сили:

— Ви гільтаї! Що ви мені за байки тут оповідаєте? Не встерегли гробу і певно п'яні позасипляли, а злодії вкрали вам тіло замученого з-перед носа! А тепер викручуєтеся чудом, щоб уйти смерти! Кажете, що воскрес! Я вам голови повідрубую за цю брехню! Де ж може чоловік воскреснути з мертвих! Як з мертвого може щось стати живе; з червоного біле, а з білого червоне? Готуйтесь на смерть! Зараз закличу ката!

Воїни почали тремтіти з жаху і попадавши ниць перед своїм сотником, присягали, що це правда, що вони кажуть, та благали, щоби їм дарував життя. Нагло один з них глянув мимохіть на стіл і на тарілку, на якій було шестеро яєць, і скочив на рівні ноги та закликав:

— Ось, сотнику, поглянь! Чи не сталося з білого червоне? Чи не може бути чудо в світі? Коли ти пам'ятаєш, що ти сказав, то тепер даруєш нам життя!

Сотник глянув і собі на тарілку й остовпів з дива. Всі шестеро яєць, що перед хвилиною були білі, як сніг, тепер стали червоні, як кров. Хвилику не знав він, що з ним діється, велика переміна сталася в його серцю. Нарешті він встав і промовив:

— Радуйтеся, бо ви врятовані! Вірю вам тепер, що Той замучений воскрес, і вірю, що Він був Бог! Ідіть в мирі, а на спомин свого рятунку візьміть собі по одному червоному яйцеві. Вони вас урятували.

(Докінченння на стор. 21)

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

ПЕРЕХІД МОЛОДШИХ СУМКІВЦІВ ДО СТАРШОГО ВІДДІЛУ ПРИ КАТЕДРІ ПРЕСВЯТОЇ ТРОЇЦІ В ВІННІПЕЗІ

18-го листопада 1979 р., була влаштована надзвичайна імпреза в Катедрі Пресвятої Трійці — перехід сумківців до старшого відділу. В цьому році було відзначено перехід 24 сумківців і сумківок. В Катедрі було відправлено Молебень. Служили: Владика Василій, митр. прот. Ф. Керніцький і о. М. Заліщук. Після Молебня була програма в катедральній авдиторії, яка складалася з двох частин — офіційного переходу сумківців до старшого відділу та мистецької частини у виконанні цих же сумківців. Програмою керувала Орися Буґера, членка Дорадчої ради молодшого відділу СУМК ім. Івана Данильчука при катедрі. Участь у цьому вечорі брали також молодший і старший відділ СУМК при Соборі Св. Покрови в Вінніпезі і молодший відділ СУМК при громаді Всіх Святих у Трансконі.

Сумківці ввійшли в авдиторію з своїми прапорами при співі гимну „Сумківці, сумківці"... Отець Ф. Керніцький, настоятель катедри, провів присягу нових членів старшого відділу. Після приречення були виголошені привіти голів місцевих відділів і складових організацій СУС.

Після привітів пані О. Завісляк референтка молодших відділів СУМК в Манітобі представила членів, які переходили до старшого відділу, а пані П. Ігнаш, голова відділу С.У.К. при катедрі, вручувала грамоти.

Таїса Монастирська в імені всіх сумківців висловила подяку за влаштування свята переходу. Іван Штокалко, голова старшого відділу СУМК, привітав всіх сумківців, які перейшли з молодшого до старшого відділу. Дона Зучкан, голова молодшого відділу, побажала відійшовшим членам такої самої праці, яку вони виявляли в молодшому відділі.

Концертова частина: Анна і Розалія Тодощук виконали кілька пісень та український танець. Наталка Радчук відограла одну пісню на піяно. Даруся Кібзей виконала танець. Лариса і Вивіяна Осачук приграваліна бандурах. Христина Ґаджоса приграваля на флейті.

Вечерок закінчився кавою та смачною перекускою. Нашим сумківцям бажаємо всього найкращого у майбутньому. Щасти Боже!

Орися Буґера,
членка дорадчої ради

Кажуть, що потім врадувані вояки розказували всім про чудо, яке сталося над гробом Ісуса і в домі сотника, а на доказ того показували червоні писанки. І від тоді всі віруючі християни що Великодня пишуть писанки і обдаровують себе взаємно. На ту пам'ятку, що як ті писанки врятували воїнів від смерти, так Ісус Христос своїми муками врятував людський рід.

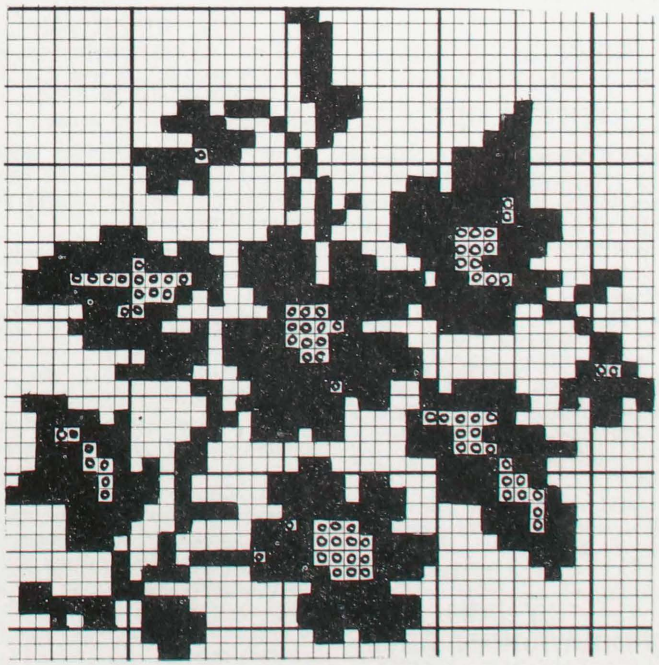

■ — чорна
○ — червона — 666DMC
Галузка до прикраси рукава сорочки.

На знимці перший ряд зліва направо: М. Буряк — заст. голови, Т. Лиса — бувша голова, П. Бойчук — секр. і сестриця, добр. Н. Гудима, С. Шпитковська — голова, М. Шпитковська — фін. секр., М. Нечай — сестриця; другий ряд: Х. Яцишин — сестриця, С. Шиян, А. Брага, В. Озимчак — контр. комісія; М. Гусак — господиня, В. Ткаченко — контр. комісія, М. Василечко — касирка, М. Качура, Т. Витвицька — гос-'подиня. На знимці немає всіх членок. Світлина відділу в Ґримзбі.

ПІВРІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ
ҐРИМЗБІ, ОНТ.

Піврічні збори відділу ім. Княгині Ольги в Ґримзбі, Онт. відбулися 26 червня 1979 р. Присутніх 14 членок.

Голова відділу С. Шпитковська відкрила збори молитвою і перечитала програму на ці збори.

Звітували всі зарядовці. Все в нашому відділі впорядку, а діяльність за пів року ось така: 3 зборів, 3 сходин, Свято день Героїнь, Св. Вечеря, вечера на Місію, Великодне печиво, відвідали старших членок, Обід членства 13-го травня. Виповнили бюджет і подано звіт річних зборів до „Променя".

На закінчення зборів членкині побажали одна другій якнакращих вакацій.

П. Бойчук, секр.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВЕЧІР В ҐРИМЗБІ, ОНТ.

В середу 14 листопада наш відділ ім. Княгині Ольги разом із членами Громади Св. Юрія влаштували прощальний вечерок для пані Тані Витвицької і її донечки Лесі з нагоди їх переїзду з Ґримзбі до Чатам.

Пані Т. Витвицька була доброю членкою нашого відділу як рівнож і щирою працівницею, займала місце помічниці кухарки.

Помимо тяжких своїх життєвих обставин, своїх турбот закривала веселою вдачею та усмішкою.

Голова нашого відділу прощала і дякувала за співпрацю. Голова п-і С. Шпитковська вірить, що наша втрата вийде на користь Четам.

Від громади прощали: голова П. Ткаченко і о. О. Гудима, а пані П. Бойчук як сусідка, та інших ряд промовців. Всі бажали їй і донечці Лесі та синочкові, який тепер на праці в Калґарі, Альберта, всього найкращого на майбутнє. На пам'ятку подарували гарний дарунок, за що вона щиро подякувала присутнім. Закінчено вечерок при горнятку кави і солодкого печива.

Таню, всього найкращого Тобі в Чатам!

П. Бойчук, секр.

ДЕНЬ КНИЖКИ
Едмонтон

В неділю 28-го жовтня 1979 р. о годині 2-ій по полудні, відділ Союзу Українок Канади при катедрі Св. Івана в Едмонтоні улаштував у місцевій авдиторії традиційне річне Свято Книжки.

Святочною, добре зорганізованою програмою керувала голова освітньо-культурного комітету пані Марія Косташ.

Коли відкрилася сцена, зібрані побачили пристойно прикрашену вітальню — на широкім кріслі чудовий український килим, а на видному місці вивішені портрети українських письменниць: Лесі Українки, Наталії Кобринської та Ольги Кобилянської. Читачі у вишиваних сукнях сиділи на кріслах.

Вступне слово Марії Косташ вказало напрям імпрези. Ця надзвичайно обдарована учителька, якої улюблена розвага є вивчання світової опери, а головно української, а також є вона пильною студенткою літератури. Вже впродовж чотирьох років вона виготовляє, із своїм ко-

мітетом, оригінальні, вчасні програми.

Цьогорічна програма представляє періоди чи фази з життя української жінки, від дитинства до старости.

Перший період, „безжурне дитинство", чотири студентки двомовної державної школи „Голейруд", учителькою якої є панна Галина Маґус, виконують кілька пісень. Студентки — сестри Ірина і Лариса Домитрак, та Андрея і Мішель Мартинюк.

Тоді слідували читання вибраних уривків з творів українських письменниць.

Друга точка — „Молода любов" — з вибраних поезій Лесі Українки п. з. „Твої листи завжди пахнуть зов'ялими трояндами", відчитала Гали Маґус.

Дотепні коментарі доповідачки Марії Косташ вели зацікавленого слухача стежкою життя представленого декламаторами.

Третій період — материнство — „Думки дбайливої матері, уривок з Ольги Кобилянської „Земля" прочитала пані Василина Ґулуцан. „Ваша родина, це був ваш світ"...

Тоді слідував четвертий період, період народної праці. Читачка пані Джеральдіна Наконечна перенесла слухачів в часи посвяти громадській праці, — при церкві та організації Союзу Українок Канади. Вона продеклямувала заклик Наталії Кобринської до організування жіночих товариств взято з біографії Кобринської написаної Іреною Книш. З тієї ж біографії теж прочитала петицію Кобринської за відкриттям вищого шкільництва для жіноцтва.

П'ятий період, „Мати випроваджує сина на війну" з твору „Земля" Кобилянської, зворушливо продеклямувала пані Єлисавета Єлиняк. Головно старші слухачі переживали в уяві знову страждання війни. До воєнного часу також спрямована жахлива картина знищення, розпуки, „Київ горить", з Докії Гуменної „Хрещатий Яр", що її чутливо передала пані Ольга Райчиба. На обличчях тих які примушені залишати рідний край знов відбився розпучливий вираз трагедії руїницької війни.

Сьома точка, „Думка про минуле", уривок з „Землі" Кобилянської, в уяві перенесла старших до картин надзвичайної краси української природи. Читачка добродійка Маруся Лакуста.

На закінчення Ольга Райчиба продеклямувала поему Людмили Волошки про надходячу старість:

„Колись були і в мене крила
І серце рвалося з грудей,
Хотілось жити, працювати,
Хотілось вмерти для людей..."

Цю першокласну поезію Марія Косташ закінчила дотепним закликом до читання — до — в її словах — „душевної розмови з нашими талановитими письменницями".

Подяку комітетові та учасникам склала голова відділу, пані Анна Томнюк. По молитві, слідувало чайне прийняття за старанням пані Стефанії Обоховської, голови, та членками соціяльного комітету.

До освітньо-культурного комітету входили пані: Марія Косташ — голова, Анна Томнюк — голова відділу, Галя Ґрекул, Софія Василишин, Тетяна Лазарович, Розалія Ґовда, Ольга Райчиба.

Цю програму повторено для ширшого громадянства на бенкеті відзначення двадцятиліття священнослужіння митр. прот. і пані добр. Хом'яків в катедрі і присвячено добродійці.

Марія Сулима

АКАДЕМІЯ ЛЕСІ УКРАЇНКИ
Гамілтон, Онт.

В неділю 10 лютого 1980 р. о год. 3:30 по обіді відділ Союзу Українок у Гамільтоні улаштував святочну академію своєї патронеси Лесі Українки. Програму імпрези відкрила голова відділу пані Галя Олексюк вступним словом. Молитва — о. М. Равлюк.

Першою точкою на програмі було слово, яке виголосила культ-освітня референтка пані В. Логин. Головним змістом промови пані Логин було про життєві дороги поетеси та її творчу працю. Навела як приклад життя родини, в якій виростала Леся Українка й яка помимо свого слабого здоров'я не перестала працювати і любити Україну, любити свій народ. Леся Українка лишила нам прекрасні свої твори, якими повинні дорожити та їх читати. Вшанування роковин Лесі Українки кожного року пригадує нам про наших великих людей, які своїми творами і своїм життям підносять культурні цінности цілої нашої нації, а література є одною з них.

Пані Дудка прочитала про життя Лесі Українки. Говорила про те, що ми щасливі мати таку поетку і такі твори, поезії, драми, які перекладені на багато інших мов.

Ганнуся Бол прочитала гарний вірш, так само Христина Саврук, Наталя Криворучко, Христина Бродгед.

Учні курсів українознавства і сумківці. Дівочий ансамбль — Ганнуся Бол, Оксана Сушко, Христина Корній, Катруся Федак, Наталя Криворучко, Орися Лещук, Таня Гомонко, Надія Гомонко відспівали чотири гарних пісні. Орест Сушко приграв на бандурі, а Роман на піяно. Диригувала пані Орися Сушко. Дует „Мавка" відспівали Оксана Сушко і Орися Лещук.

Проведено збірку на прес. фонд журнала „Промінь" $73.00. Пані Г. Олексюк, голова і пані В. Логин, культ.-освітня референтка склали подяку учасникам програми та за прес. фонд.

По закінченні програми пані подали солодке і каву.

Анна Корній, реф. „Променя"

ДЕНЬ ЧЛЕНСТВА І СВЯТО УКРАЇНСЬКИХ ГЕРОЇНЬ

В неділю 10 лютого о другій годині пополудні, в Українській Православній Авдиторії, відділ С.У.К. ім. Олени Пчілки в Йорктоні, влаштував імпрезу прийняття нововписаних членок, відзначення 25-літних членок, і пам'ять Українських Героїнь. Реєстрацію членок та гостей при вході до авдиторії доглянули Євгенія Ойстрик і Евлин Кобилка — членки членського комітету. Покликано до головного стола слідуючих осіб: о. прот. С. Зузака, добр. Г. Зузак, голову місцевого відділу — п. Л. Вінтоник, 25-літних членок — Докію Гриньків і Аделю Ойстрик (на жаль не була присутна). Ново-вписаних членок — Катерину Гунько, Оксану Копак, Марію Ефтоду, Марію Москалик, Анну Баронецьку (не була присутна), Катерина Дорош, Євгенію Кучер, Дарлін Рижак, Вікторію Стінку, Анну Волощук. Почесні членки — Веронію Трофанюк, Катерину Курилюк, Розалію Стратійчук. Відзначена членка пані Анна Левчук.

З огляду на те, що провінція Саскачеван відсвятковує цього року свій 75-літній ювілей, комітет придбав на головний стіл китицю квітів

„тигрова лілія" — емблема Саскачевану, щоб прикрасити цю першу імпрезу в році і вживати їх на чергові програми впродовж року.

Святочну програму відкрила і керувала нею, культ-освітна реф. пані Анна Цимбаліста. В своїм вступнім слові вона висловила радість, що таке гарне число жінок бажають стати в ряди С.У.К. нашого відділу і своїми силами дійсно збагатити його.

Відспіванням „Гимну Союзу Українок" почато програму. Слідувала хвилина мовчанки в пошані померших членок нашого відділу. Отець прот. Зузак висловив слово привіту та велике признання всім членкам в їхній організаційній праці, та їхню безмежну посвяту для У.Г.П.Ц.

Вшанування нових членок: членський комітет заводив їх за головний стіл, наперед маємо для них приготовлені візитівки, офіційні аплікації, книжечки статуту С.У.К., прочитано про кожну короткий життєпис, голова відділу вручує кожній смолоскип і також переводить з ними приречення.

Для корисного освітнього надбання, спеціяльно для ново-вписаних, як для всіх присутніх було читано: обов'язки членок, цитовано з Статуту С.У.К., пояснення значення відзнаки С.У.К. „Смолоскипа" і підсумовані здобутки Союзу від початку до теперішнього часу.

Добр. Г. Зузак прочитала короткий життєпис про 25-літню членку Докію Греньків, а пані Вінтоник вручила їй Грамоту і корсаж висловлюючи теплі побажання. Культурний комітет уважав за відповідне відзначити пані Анну Левчук за її взірцеву 100% присутність на зборах С.У.К. нашого відділу підчас десять минулих років. Членський комітет вручив її ложичку зі смолоскипом і живий корсаж. Загально відспівано дві народні пісні підчас першої частини програми.

ДРУГА ЧАСТИНА

Святочний реферат про д-р Харитю Кононенко прочитала пані Докія Гриньків. Вона підкреслила важну історію про д-р Харитю Кононенко, яка тут в Йорктоні, ще в 1924 році вчила рідну школу. Вона вивчила дітей відограти на сцені „Лісову Пісню" Лесі Українки.

Пані Олеся Піць прочитала реферат про славну Лесю Українку. Слідувала зворушлива деклямація „Геть, думи сумні!" Л. Українки. Кінцеве слово подяки висловила друга заст. голови пані Єлисавета Крочак. Відспіванням „Ще не вмерла Україна" закінчено свято.

Соціяльний комітет, який очолює пані Єлена Мюка, угостив всіх присутніх перекускою, кавою та чаєм. Підчас дружної гутірки відбулася розігравка (одну річну передплату „Проміня"), яку виграла почесна членка п. Розалія Стратійчук. З нагоди цього свята, присутні пожертвували 63.95 дол., які ми пересилаємо на користь журнала „Промінь".

Параскевія Семенюк, кор. секр.

Світлина з дня членства і Свята Героїнь в Йорктоні.

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК ПРИ КАТЕДРІ СВ. ІВАНА В ЕДМОНТОНІ

Провінція Альберта святкує цього року своє 75-ліття, тому наш відділ рішив відзначити цей ювілей на своїм традиційнім членськім чаю відповідною програмою. Чай відкрила Софія Скрипник, голова членського комітету, привітала гостей та попросила до слова краєву голову Союзу Українок Канади пані Надію Боднар. З привітом також виступила провінційна голова пані Мирослава Фербей та голова відділу панна Розалія Фарина, яка представила присутнім нову управу на 1980 рік. Розказала вона про працю відділу та заохотила членок до активности. Згадала також про 26 комітетів в яких кожна членка може знайти для себе зацікавлення.

Після привітів був висвітлений фільм про Василя Курилика, відомого мистця не тільки в Канаді, але і в цілому світі, який спопуляризував у своїх картинах життя українських піонерів у Канаді. На цім місці треба згадати, що краєва управа Союзу Українок замовила була у Курилика десять картин з піонерською тематикою, щоб в цей спосіб відсвяткувати 100-ліття Канади. Ці картини дуже великої вартости, переховуються в ґалерії міста Едмонтону, але згодом перейдуть до власного музею у Саскатуні.

Після фільму хор „Золотого Віку" при церкві св. Андрея під дириґентурою пані Лесі Сліпчук, дуже гарно відспівав чотири пісні, а пані Сенчина, членка хору, з гумором і цікаво продеклямувала вірш „Сон патріота". По молитві проведеній о. мітратом Олександром Хом'яком, члени та гості гостились чаєм. Чай наливали голови місцевих відділів Союзу Українок, пані Розалія Фарина, Одарка Юзвишин, Катерина Рожок, Фіона Тарновець та Лелія Зубрицька, та старші піонерки, пані Параня Саламандик, Анна Ґрегорі, Йозефина Фарина, і Катерина Кругляк. Підчас чаю відчитано прізвища членок Союзу яким сповнилось 75 або і більше років. Пані Анна Особа, на знак пошани роздала нашим піонеркам живі квіти. Пані Наконечна відчитала імена нових членок, які вступили до відділу у 1979 році та привітала їх. При вході на залю

гостей вітали пані добродійка М. Хом'як, панна Розалія Фарина та пані з членського комітету — Ф. Романчук, А. Особа, А. Кравець, Н. Ортинська, О. Грушка, Ф. Пелех та С. Скрипник. Присутні на чайку дістали відзначку та прапорці з емблемою святкувань 75-ліття провінції, виготовлену комітетом цих святкувань.

Особлива подяка належиться пані Обуховській, яка зі своїм комітетом постаралась про печиво та подання чаю. Присутніх на чаю було 150 осіб.

С. С.

БЛ. П. СЛАВКО ДРУЛЬ
Брендон, Манітоба

В лікарні в Брендоні в п'ятницю 7-го вересня 1979 року, упокоївся, на удар серця, Славко Друль, прожившн 48 років.

Славко народився в околиці Мензі 25-го березня 1931 року, син Івана і Анастасії (Казмір) Друлів. Свою освіту він закінчив у Бредок, Тандер Бей, Онт. і Овкбурн школах.

Одружився він з Міртою Вовк 11 листопада 1950 року і там вони мешкали та працювали разом з своїми батьками через кілька років на господарці. Крім фармерства Славко з дружиною Міртою були власниками Евелон Театру через 16 років та ресторану через дев'ять місяців у Шов Лейку, Ман. В молодших роках брав активну участь у різних представленнях, до останніх днів був працьовитим і щирим членом Українського Народного Дому та Української Греко-Православної Церкви Св. Преображення в Мензі. Через кілька років служив як старший брат в церкві.

За останніх кілька років, після тяжкої операції на серце та недугу, родина перебралась і замешкали в Брендоні, Ман., де Славко став до праці при фабриці металевої індустрії.

В них було двоє діточок — син Левко, який упокоївся в 1978 році і дочка Тарасія, яка є вдома.

Він залишив в гликому смутку дружину Мірту і донечку Тарасію, тещу Варвару Вовк у Шов Лейку, братову Юську в Овкбурн, братову Олесю в Детройті, Міш., братову Стефку в Брендоні, шваґра Володимира в Вінніпезі, стрийків, стрийнів, приятелів та племінників, племінниць та кузинів.

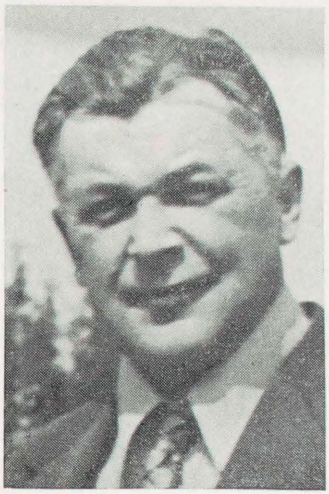

Раніше упокоїлись три сестри — Марія 1914 р., Анна 1918 р., Наталя 1927 р., три брати — Левко 1929 р., Гринько 1933 р., Василь 1973 р., мама Анастасія 1960 р., батько Іван 1966 р., син Левко 1978 р.

Панахида за покійного Славка відбулася 10-го вересня 1979 року в Народнім Домі в Мензі а похоронна Св. Літургія в церкві Св. Преображення в Мензі 11 вересня. Тлінні останки поховано на церковному цвинтарі.

Підчас похоронних відправ ближча родина та приятелі стояли з запаленими свічками. Похоронні відправи відслужив о. парох Михайло Скрумеда, який виголосив змістовну проповідь і прощальне слово. Співав хор під проводом пані Михаліни Чвалюк, при допомозі співаків з дооколичних церков.

Труноносцями були Володимир Друль, Борис Кукуридз, Олекса Пелешок, Брус Обрейді, Нестор Друль, Йосиф Леганчук.

Почесними труноносцями були Никола Друль, Петро Друль, Іван Друль, Владик Друль, Борис Друль, Володимир Вовк, Кіт Бергбал, Олекса Олійник, Іван Бойко і Михайло Пятковські.

Після похорону відбулася поминальна перекуска в Народнім Домі, яку приготовило Жіноче Товариство — Союзу Українок Канади.

На нев'янучий вінок під час похорону зібрано $218.75, що залишилось на церкву.

Спи спокійно, дорогий мужу і батьку. Нехай Милостивий Господь Бог оселить душу твою там де праведні спочивають.

о. М. С.

* * *

ПОДЯКА

Сумом огорнуті по втраті мужа і батька, висловлюємо подяку всім тим, що прийшли з духовною розрадою і поміччю підчас нашого тяжкого горя. Сердечно дякуємо о. Михайлові Скрумеді за похоронні відправи та щирі слова, пані Чвалюк, старшому братові Орестові Пелешкові, співакам, вівтарній дружині Давидові Шішці, Келі Лазарукові, всім свічконосцям та тілоносцям.

Щиро дякуємо Союзу Українок Канади, відділам з Мензі та Брендону, та всім жінкам, які причинились до видання перекуски. Дякуємо всім присутнім, всім тим, що висловили та прислали співчуття, картки, квіти та пожертви. Дякуємо п. Р. Ковальчукові з Похоронного заведення і погребникові п. Посмітухові.

Нехай Всевишній Господь обдарує вас усіх своїми ласками та щедротами за вашу щирість, співчуття і любов до нас і до нашого мужа і батька.

Дружина Мірта і
дочка Тарася Друль

БЛ. П. НИКОЛАЙ КУЛЬЧИЦЬКИЙ
Гронлід, Саск.

В середу 5 вересня 1979 р. упокоївся у власному домі наш дорогий батько, муж і приятель з-посеред своєї громади, бл. п. Николай Кульчицький.

Народився Николай 10 червня 1896 року в с. Грамушівка, повіт Чортків, зах. Україна. До Канади приїхав 16-літнім юнаком в околицю Бруксбі, Саск. Працював фізично за малу платню, яку тоді застав у Канаді 1920 р. одружився з своєю судженою Федорою в околиці Бруксбі. Поселились на фармі, яку набули в тяжкі часи. З часом включилися в церковно-громадське життя та стали членами православної церкви у Ґронлід. Господь поблагословив родину 8-ма дітьми. Двоє померло в молодому віці. Діти подружились і пішли на своє. На батьковій фармі залишився найстарший син Іван. Николай з дружиною Федорою перейшов на відпочинок до містечка Ґронлід. Тут бл. п. Николай упокоївся. Залишив свою опечалену дружину

БЛ. П. ВІКТОРІЯ ЩЕРБІЙ
Ґронлид, Саск.

Ділимось з Вами сумною вісткою, що 4 жовтня 1979 р., по довгій недузі, в лікарні Паркленд, Мелфорт, Саск. упокоїлась в Бозі заслужена піонерка українського життя в Канаді — бл. п. Вікторія Щербій.

Вікторія народилась 29 липня 1898 року в околиці Стюартбурн, Ман. в родині Івана і Анастасії Гриник (мама Анастасія з дому Катеринюків). У 1913 р. Вікторія з родичами переселились до Саскачевану, місто Сембург, а в 1914 р. оселились на фармі, в той час так званій Ретнер пізніше Ґронлид.

Тут Вікторія почала своє активне піонерське життя. 29 січня одружилась із Семеном Щербієм; впродовж їхнього життя народилось десятеро дітей.

Вікторія, одна із перших в цій околиці, що почали українське церковне та громадське життя; була завжди активна.

Коли в 1929 р. заснували Жіноче Товариство ім. Княгині Ольги в Ґронлид, Вікторія була першою секретаркою товариства, та впродовж років щиро та вірно працювала в управі, часто не зважаючи на тяжкі піонерські та й домашні недостатки.

В 1965 р. за її довголітню щиру працю в громаді, Жіноче Товариство

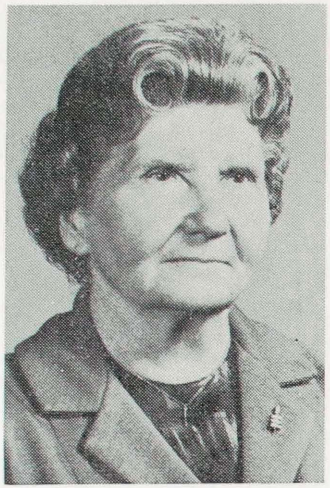

ім. Княгині Ольги в Ґронлид, винагородило пок. Вікторію признанням почесного членства Союзу Українок Канади.

Вікторія перебувала в цій околиці до 1967 р., коли на відпочинок перебралась до міста Мелфорт, там прожила до смерти.

Похорон почався в похоронній Каплиці в Мелфорт 8 жовтня, і відправляв о. М. Бова. Наступного дня 9 жовтня Похоронна Служба відбулась в церкві Пресв. Діви Марії, в Ґронлид; відправляли о. М. Бова і також з Принц Альберт о. Рибалка. Храм був переповнений вірними парафіянами, родиною, та багатьма знайомими, що прибули здалека.

Великою ознакою та виявом глибокої пошани до пок. Вікторії було те, що до церкви вносили тіло в присутності прапору Українського Жіночого Товариства. Також після Богослужения, по черзі, членкині стояли біля домовини зі свічками, і так відпровадили на парафіяльний цвинтар, на вічний спочинок, де поховали біля її мужа Семена, який відійшов у вічність в 1947 р., а також біля найстаршого сина Петра, що помер в 1966 р.

Вікторія залишила в смутку дочок Марію Москаль, Катерину Швець, сина Якова в Ґронлид, дочку Веронію Іванусь і Анну Щербій в Едмонтоні, сина Йосифа в Бруксбі, Саск., дочку Магдалину Данилюк у Флин Флон, Ман., дочку Лесю Левицьку в Принц Альберт і сина Михайла в Ла Рондж, Саск., 30 внуків і 19 правнуків. Залишила також братів Василя і Петра Гриник, сестру Василину Гуменюк в Б. Б. і брата Танаска в Палестині.

Хай Господь оселить душу пок. Вікторії між праведними а канадська земля хай буде їх легкою.

Вічна їй пам'ять!

Учасник похорону

під опікою дітей, яку доглядає дочка Катерина.

В п'ятницю 7 вересня відбулась у похоронніім заведенні в Мелфорті Панахида, на яку прибула родина та друзі і парафіяни, а в суботу тіло покійного було перевезено до Ґронлид до Української Православної Церкви Різдва Пресв. Богородиці. Похоронні відправи служили о. М. Бова і о. Я. Рибалка з Принц Алберт. Зворушливу проповідь виголосив о. Рибалка оцінивши заслуги покійного. Приятелі і родина заповнили церкву, а при останнім прощанні склали нев'янучі вінки $111.00, з чого $10.00 було призначено на „Промінь". Тіло пок. Николая спочило на цвинтарі у Ґронлід.

Після похорону відбулась поминальна тризна, яку приготовило жіноче товариство. Покійному Вічна паб'ять!

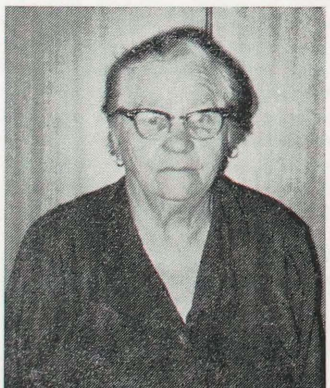

У другу річницю смерти нашої дорогої мами і бабуні, бл. п. Павліни Мицак, яка упокоїлась 26 листопада 1977 року в Едмонтоні, у світлу пам'ять покійної складаємо $10.00 на журнал „Промінь". Покійній вічна пам'ять.

Том і Марія Ватрики з родиною, внуки і правнуки,
Ґлендон, Альберта

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

У ПАМ'ЯТЬ НЕЗАБУТНІХ З РОДИНИ ЗВАРИЧІВ

Моїх дорогих незабутніх — родичів Івана і Марії, двох братів — Петра і Андрія, 3 сестер — Анни, Катерини і Олени, в їх світлу пам'ять складаю нев'янучі вінки і дарую $50.00 на журнал „Промінь". Покійним Вічна Пам'ять!

А тим, що працюють для журнала у його 20-річчя многая літа.

Параня Зварич Саламандик, Едмонтон

— — — — —

Складаємо нев'янучий вінок у роковини упокоєння дорогого мужа, батька, дідуня і прадідуня, бл. п. Томи Світальського, який упокоївся 5 березня та у світлу пам'ять покійного складаємо $20.00 на „Промінь".

Дружина Марія Світальська, діти —
Ольга, Богдан і Леся, внуки і правнуки
Вотерфорд, Онт.

— — — — —

У десяті роковини упокоєння мого мужа, бл. п. Василя Лазаровича та в пам'ять моїх батьків — тата бл. п. Олекси, мами, бл. п. Василини — упокоїлись — тато 1923, мама 1944, у світлу пам'ять покійних складаю $10.00 на журнал „Промінь".

Анна Лазарович, Саскатун

— — — — —

На свіжу могилу моєї дорогої невістки Керин Петришин, яка упокоїлась 9 лютого 1980 р., проживши 36 років, в її світлу пам'ять засилаю $10.00 на „Промінь". Дорогій Карін Вічна пам'ять!

Горем прибиті мама Ю. Петришин,
муж Василь, діти Браєн і Брент, Виндзор

— — — — —

У другі роковини смерти дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Нестора Грабовського, який упокоївся 29-го березня 1978 року, у його світлу пам'ять складаю $5.00 на „Промінь".

Покійному вічна пам'ять. Хай канадська земля буде йому легкою.

Клементина Грабовська з родиною

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа, бл. п. Ґеоргія Божика, який відійшов у вічність 1 березня 1975 року.

У світлу пам'ять покійної мами Євдокії Вовк — упокоїлась 25 листопада 1977 р. складаю нев'янучі вінки і засилаю $10.00 на „Промінь".

Марія Божик, Ривертон, Ман.

— — — — —

На свіжу могилу нашого дорогого та незабутнього сина Михайла Добровольського, який відійшов у вічність 9 серпня 1979 р. складаємо нев'янучий вінок і в світлу пам'ять покійного засилаємо $25.00 на журнал „Промінь". Хай канадська земля буде йому легкою.

Батьки — Петро і Антося, сестри —
Катерина і Маруся, Сирей, Б. К.

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моїх дорогих батьків — Анни і Михайла Погорецьких. Мама упокоїлась 9 липня 1972 р., а тато 30 квітня 1974 р., в їх світлу пам'ять засилаю $20.00 на журнал „Промінь".

Дочка Доротея Панчук, Принц Алберт, Саск.

— — — — —

Складаю нев'янучий вінок на свіжу могилу в пам'ять дорогої сусідки і приятельки бл. п. Василини Никіфорук, яка упокоїлась 19 листопада 1979 р. на 86 році свого життя, та в її пам'ять складаю $12.00 на журнал „Промінь". Родин висловлюю глибоке співчуття.

Анна Срайко, Норт Бетлефорд, Саск.

— — — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу дорогої приятельки бл. п. Васили Никіфорук, яка упокоїлась 19 листопада 1979 р. в Норт Бтелефорд, Саск., у її світлу пам'ять складаю $5.00 на журнал „Промінь".

Родині покійної висловлюю щире співчуття. Покійній вічна пам'ять.

Марія Чижовська, Норт Бетлфорд, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять нашої членки, бл. п. Катерини Яковенко, яка упокоїлась 14 лютого 1980 р. на 81-ім році свого життя, відділ ім. Св. Ольги у Вернон, Б. К. складає нев'янучий вінок у пам'ять покійної і засилає $10.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття. Покійній вічна пам'ять.

Марія Попович, голова Н. Микитюк, рефер.

— — — — —

У десяту річницю упокоєння мого мужа Василя Лазаровича, та у пам'ять моїх — батька Олекси і мами Василини Гавришів, які померли — тато 1923 р., а мама 1944, складаю вінок з нев'янучих квітів і в світлу пам'ять покійних засилаю $10.00 на „Промінь".

Анна Лазарович, Саскатун

— — — — —

У другу річницю смерти мого дорогого і незабутнього мужа, батька і дідуня, бл. п. Михайла Мазуркевича, який упокоївся 21 квітня 1948? р., в його світлу пам'ять складаю нев'янучий вінок і засилаю $30.00 на журнал „Промінь".

Дружина Олена Мазуркевич,
діти і внуки, Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять наших дорогих батьків — батька, бл. п. Стефана і мами бл. п. Аделі Савчуків, складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $25.00 на видавничий фонд журнала „Промінь".

Дочка Сесилія Хриптул з родиною, Вернон, Б..К.

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

РЕДЖАЙНА, САСК.
ВІДДІЛ ІМ. ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулись у вівторок 6-го листопада 1979 року в Українському Народнім Домі в присутності 26 членок.

Пані Галя Клапущак, голова відділу, перепроваджувала збори, почавши молитвою. Секретаркою була Олеся Пилипов. Предсідниця привітала присутніх і покликала секретарку прочитати протокол з минулорічних зборів.

Звітували членки заряду та референтки комітетів з цілорічної праці Т-ва. Неприсутніх референток були подані писемні звіти.

В протязі року відбулось 8 місячних зборів і 4 засідань. Читано на зборах обіжники Централі, від Пров. Управи та різну кореспонденцію.

Голова пані Клапущак у своїм річнім звіті подякувала членкам та решта зарядові за проороблену працю відділу.

Діяльність за 1979 рік: За ініціятивою референтки Комітету освіти Ґені Свинарчук членкині відділу одержали 7 чисел видань виданих нею англійською мовою, на різні теми: — господарські, сучасні проблеми, філософічні, с п о г а д и з минулого та інше. Також заходом цього Комітету було відзначено роковини Лесі Українки, Тараса Шевченка, як також показ фільму з поїздки на Україну п. Свинарчуком.

Підчас місячних зборів в лютім членки влаштували вечерю „Пат Лак" з запрошенням гостей та майбутніх членок. Вписано було 12 нових членок до відділу.

Слідувало по цім Пущення і Вареникова вечеря в березні, та вечеря у залі під церквою після свята Неділя Православія, яка була святкована у нашій громаді в Реджайні.

Заходом Комітету мистецтва відбувались вечірки-курси писання писанок, та вишивок. Улаштовано було Великодний і Різдвяний чай з випродажем писанок, печива українського, та ручних робіт з розігравкою. Т-во займалось вечерею підчас зборів льокального відділу Т.У.С., як також Йорданською вечерею, осінньою вечерею, храмовим обідом, спільним Свяченим, перекускою на церковний базар.

При кінці травня відділ доставляв вареники та печиво на 3 дні Мозаїки Етнічного Фестивалю в Реджайні. Відділ також займається обідами похоронними та перекусками.

Старанням програмового комітету прибула до нашого відділу пані Пігач з Саскатуну показувати вироби колачів та короваїв, що відбулось з великим успіхом — прибуло около 50 членок і гостей.

Перед літними вакаціями пропоновано мати „Бовлінґ парті" з вечерею. Т-во разом з Церковною громадою в серпні займалось прощальним вечірком членки Ольги Масиник, яка перебралась до Саскатуну.

В жовтні членство відділу займалось приготовленням обіду підчас Візитації Владики з посвяченням площі на будову нової авдиторії в Реджайні.

Відділ входить в членство місцевої Жіночої Ради; членки опікуються молодшим СУМКом як також Недільною школою. Відділ висилає квіти своїм членкам до шпиталів, передплачує „Промінь" до двох шпиталів. Членки беруть участь у збірках на різні потреби міста, членка Марія Юзик особисто зібрала $700.00 на фонд поборювання недуги рака („Кенсер драйв").

Фінансовий звіт: перенесено з1978 рвоку $2,601.44, розходу в 1979 р. $9,531.54; в касі осталось $1,523.20. Пожертви за 1979 рік — Будівельний фонд на авдиторію — $2,000.00, на церкву — $750.00, оселю „Тризуб" у Канорі — $100.00, СУС Фундацію — 100.00, крісла до пар. резиденції — $433.52, до Народного Дому — $120.00, Інститут П. Могили — $100.00, українські лекції в Атабаска школі — $100.00, місцеву Недільну школу — $250.00, нев'янучий вінок бл. п. Стефанії Пауш до „Променя" — $25.00, З'їздовий фонд — $30.00.

Заряд на 1980 рік: уступаюча голова — О. Патрилюк, голова — Г. Клапущак, заст. голови — Е. Фекула, рекорд. секр. — О. Пилипов, кореспо. секр. — К. Пасека, касирка — М. Думанська, архіву — Н. Зенчишин. Комітети: Мистецтва — Ґ. Варниця, С. Гарас, П. Процик; музею — Н. Зенчишин, Д. Керелюк, М. Юзик; Недільна школа — С. Бобовська, Ґ. Чиж, Н. Острежнюк, Е. Корпус; „Променя" — М. Корпан, Ю. Онишко; Проєктів — С. Бобовська, А. Гнида, Е. Олесюк, Р. Паньків, С. Марусяк. Освітно-культурний — Ґ. Свинарчук, В. Гюбик; Добродійний — Е. Фекула; програмовий — С. Пахолек; Жін. Рада — С. Пахолек, С. Марусяк; домашнє господарство — О. Патрилюк, Н. Бабчук, Молодший СУМК — Т. Мельничук; членства — Ґ. Варниця. Е. Шипиляк; телефону — Е. Олесюк, М. Павлюст, К. Луцюк, Ґ. Стронські, С. Гарас; Мозаїки — О. Патрилюк, В. Гюбик, Н. Бабчук, М. Кошман. Контрольна комісія — В. Гюбик, Е. Шипиляк, С. Пахолек.

К. Пасека, кореспо. секр.

РОБЛИН, МАН.
ВІДДІЛ ДОНЬКИ УКРАЇНИ

Річні збори відділу відбулися 5-го грудня 1979 в церковній залі в присутности о. І. Труфина і 19 членок.

Збори відкрила голова Анна Горбой і попросила о. Труфина провести молитву. По Молитві Царю Небесний вшанували хвилиною мовчанки членок, що відійшли у вічність.

Слідували звіти заряду цілорічної діяльности. Впродовж року відбулося 10 місячних і двоє спільних зборів. Відділ влаштував такі імпрези: святу вечерю, пирогове пущення, продаж великодного печива і розігравки ковдри, спільне свячене, 35-літній ювілей, храмовий обід, помагали з поминальними обідами і перекусками, один прощальний вечерок для панства Сміюхів, видали перекуску на закінчення програми Рідної школи, базар, чай і продаж печива.

На зборах читано кореспонденцію, обіжники і різні матеріяли. Свята відсвяткували — Лесі Українки, Тараса Шевченка, Листопадове Свято і Симона Петлюри.

Товариство висилало делеґатку Мирославу Горбай на провінційний З'їзд у Вінніпезі. Товариство передплачує журнал „Промінь" до місцевого шпиталю, також купили пару хоругвів для церкви. Цього року наше товариство подарувало чашу за найвищі відзначення в українськім предметі студентові Кениту Клемецькому.

Товариство зложило пожертви на такі цілі: на Колегію Св. Андрея — $50.00, Музей Союзу Українок — $250.00, організаційний фонд — $50.00, на церкву — $1,300.00, на Не-

дільну школу — $50.00, „Промінь" — $52.00, стипендійний фонд — $25.00.

Касирка Леонтина Піць подала фінансовий звіт: з року 1978 в касі осталось $1,496.74, прибутку в році 1979 — $4,253.00, видатки в році 1979 — $4,746.35, в касі осталось — $1,003.39.

Отець І. Труфин зложив подяку учителькам в Недільній школі, сестрицям і всім членкам за їхню щиру працю при церкві.

Заряд відділу на рік 1980: голова — Анна Горбай, заст. голови — Павліна і Євдокія Корчак, секретарка — Олена Клемецька, касирка — Леонтина Піць. Культурно-освітня комісія — добр. Емілія Труфин, Павліна Бугера і Мирослава Горбай. Контрольна комісія — Мирослава Горбай, Параскевія Капець і Марія Фітковська. До оголошення — Параскевія Капець, Павліна, Дорис — Корчак. Телефонічний комітет — Анастасія Болизюк, Марія Фітковська, Павліна Корчак. Базаровий комітет — Євдокія Корчак, Текля Феденюк, Марія Хіць, Раїхта Лунгал, Марія Швайківська, Анастасія Болизюк. Пресова референтка — Мирослава Горгай. Соціяльний комітет — Дорис Корчак, Христя Вовчук, Анна Піць, Савеля Пиршега. Сестриці — Марія Проник, Марія Швайківська, Євдокія Корчак, Текля Феденюк, Настасія Болизюк, Марія Хіць, Раїхта Лунгал.

Наше жіноче товариство складає щиру подяку Централі Союзу Українок Канади і Провінційній Екзекутиві за одержані обіжники, котрі допомагають нам вести працю у відділі.

Анна Горбай, голова
Олена Клемецька, секр.

ТІДОР, САСК.
ВІДДІЛ ім. О. КОБИЛЯНСЬКОЇ

Річні збори товариства відбулися 5 грудня 1979 по обіді, у домі пані Х. Дмитрюк в присутности 18 членок. Голова пані М. Молдован відкрила збори молитвою і подякувала товариству за співпрацю через минулий рік. Пані І. Гарасимюк була предсідницею зборів.

Товариство відбуло 9 місячних зборів і одне засідання. Членки приготовили прийняття на 6 похоронів і один поминальний обід, приготовили храмовий обід нашої православної церкви. Відбули осінний базар дуже успішно, як також Великодний чай із Великодним печевом. Відвідували хворих у шпиталі і приносили їм картки і подарунки. Для померших членок і їх рідні товариство купували вінки і висилали картки співчуття. Т-во дало на оселю до Крістал Лейк $25.00, на Музейний Фонд — $20.00, З'їздовий фонд $20.00, Степендійний фонд $15.00 і на телемірикл $50.00, $70.00 на місцеву церкву, $25.00 дали потерпівшому у нещасливім випадку. Т-во сповнило свій зюджет до С.У.К. Також купуємо все що потрібно до кухні.

Приходи за 1979 рік $3,732.43, розходи $965.79, залишилось в касі — $2,766.44.

Заряд залишився той самий, що був. Голова — Марія Молдован, заст. голови — Іліна Чорнописька, секр. — Ірина Гарасимюк, касирка — Филис Маріянчук. Контрольна комісія — Настуня Пужняк і Василина Гаврилюк.

Для відвідування хворих Анна Кулик і Василина Гаврилюк.

На закінчення зборів господи, пані Дмитрюк, приймила нас смачною перекускою.

Ірина Гарасимюк, секр.

ТОРГИЛД, АЛЬБЕРТА
ВІДДІЛ ІМ. О. БАСАРАБОВОЇ

Річні збори відбулися 6-го листопада 1979 року. Голова, пані Татарин, відкрила і провадила зборами. На зборах було присутніх 12 членок. Звіти з діяльности відділу здавали членки заряду.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборіве Відсвяткували церковний храм, приготовили 2 похоронних обіди, 2 поминальних обіди, 3 перекуски. Мали обід на День Подяки. Відвідала нас Провінційна Екзекутива. Мали один вечерок для нової членки. Мали продаж вареників і печива. Приготовили бенкет на Осінний баль, котрий улаштовує парафія щороку в листопаді, нагороджували студентів за добрий успіх за українську мову в середній школі. Купили новий посуд.

Жертвували на Музей Союзу, на стипендійний фонд, на поїздку Сумківського хору до Відня, і на фонд пам'яті пок. Стефанії Пауш.

Приходу 1979 р. було $697.54, розходи — $628.34.

Заряд на 1980 рік: голова — М. Татарин, заст. голови — Ю. Судляк, секр. — П. Бізук, заст. секр. — А. Камінська, касирка — А. Шеленько. Контрольна комісія — Є. Зіник, М. Яхімець. Референтка культ.-освітня — — Ю. Садляк, Референтка добродійної праці — А. Проданюк. Комітет господинь — Р. Борко, А. Скуба, Є. Гікел. Церковна сестриця — Є. Зіник. Референтка Стипендійного комітету — А. Камінська.

П. Бізук, секретарка

БРЕНДОН, МАН.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори жіночого т-ва відбулися 27-го лютого 1979 року, в Народнім Домі. Заступниця голови, Розалія Костецька, відкрила збори молитвою і вшановано пам'ять померших членок відділу повстанням з місць. Предсідницею зборів була Розалія Костецька.

Після молитви секретарка прочитала звіт діяльности. Комітети дали свої звіти. За минулий рік відбулось 7 зборів, членки приготовляли обід на храм нашої громади на Зелені Свята, Весняний чай, продаж печива і вистава українських речей, Великодне спільне свячене. Членки приготовляли похоронні обіди для членів родини. Т-во висилає картки і квіти для хворих до шпиталю, осінний базар улаштовуємо разом з церковним комітетом. Т-во святкувало пам'ять Лесі Українки маленькою програмою, коли відбули збори. Жертвували на Колегію Св. Андрея $50.00, на організаційний фонд $80.00, на Музей до Саскатуну $250.00.

Приходу лишилось $9,954.03 на 1980 рік.

Заряд на 1980 рік: голова — Емілія Халатурник, заступниці голови — Розалія Костецька і Соня Карашовська, рекордова секретарка — Стефанія Павлишин, касирка — Юліяна Бурачок. Контрольна комісія — Марія Равлюк. Господиня до кухні — Паранька Бойчук. Телефонічний комітет — Марія Равлюк і Марія Едвордз. Кореспонд. секр. — Євгенія Бюга. Старші сестриці — М. Костецька, П. Матвійчук і П. Костинюк.

Стефанія Павлишин, рек. секр.

Довкола дому

Стефанія Кульба

Паска

1 ложечка цукру, 1 горнятко літеплої води, 1 пачечка сухих дріжджів, 3 горнятка пареного молока, 5 горнят муки, 6 яєць, вбитих, ½ горнятка цукру, ½ горнятка топленого масла, ¼ горнятка олії, 1 ложка солі, мука.

Розмішати цукор з водою, посипати поверх дріжджів й оставити на 10 хвилин. Додати дріжджі до прохолодженого молока, домішати муку, докладно розбити, накрити й поставити в тепле місце, щоб розчин підріс. Додати всі оставші складники, крім муки, і добре розмішати. Замісити мукою, даючи стільки муки, щоб тісто було густе. Чим густіше тісто, тим краще збережеться форма паски. Місити так довго, щоб тісто відставало від руки і виглядало гладке та вилискуюче. Помастити верх товщем, накрити і дати в тепле місце, щоб тісто подвоїлося об'ємом. Помісити і знову дозволити нарости. Приготовити круглі форми на паски. Виробляти паски, поставити їх в тепле місце, щоб виросли. Помастити вбитим яйцям. Пекти спершу в температурі 375 до 400° впродовж 10 хвилин, щоб тісто швидко піднялося, тоді знизити температуру до 350 і пекти приблизно годину. З цього тіста буде 2 до 3 паски.

— — —

Спосіб виробу паски

1. Поділити тісто на частини відповідно до числа заплянованих паcок. Розкачати тісто приблизно пів цаля грубости, відкраяти дві довгих частини і кожну уформити у довгий 18-цалевий валок. Сплітати їх, обвиваючи вліво одну поверх другої, звинути в коло й покласти у вимащену круглу форму. Це спідня частина паски.

2. Відкраяти дві менші частини і уформити кожну у 12-цалевий валок; розтяти кінці на двоє і закрутити один кінець вліво, а другий вправо. Покласти їх навхрести поверх виробленого тіста у формі.

3. Відкраяти чотири ще менші куски і зробити з них 8-цалеві валки приблизно на цаль грубости. Зробити чверть-цалевий розріз в однім кінці валка і, починаючи з того розрізу, скрутити валок у формі „рожечки". Покласти поміж раменами хреста. Так само поступати з оставшими валками. Вироби на пасці закінчені. Накрити й поставити в тепле місце, хай виросте. Помастити вбитим яйцем і пекти.

— — —

Домашня ковбаса

Приготовити кишечки на ковбаси. Почистити їх, натерти сіллю або намочити в добре посоленій воді. Тоді докладно вимити з солі й просушити на стирці. Дрібно посікти ножем 8 до 10 фунтів свинячого м'яса (може бути з передньої лопатки). Хто бажає, можна дати одну третю частину телячого м'яса. Невеличкий додаток бейкону або шинки теж годиться. Посолити і поперчити, додати розтовченого часнику й докладно рукою перемішати. Коли ходить, щоб запах часнику був слабий, тоді розправити розтовчений часник водою і сцідити воду до м'яса, а часник відкинути. До ковбаси можна додати таку смакову заправу як майоран (марджорем) або шавлію (сийдж), але це не є обов'язкове. Відставити м'ясо до холодильника на ніч, щоб перейшло смаком. Тоді ще раз докладно перемішати і оставити на кілька годин.

Начинювати кишечки машиною або через ріжок. Перетримувати в найхолоднішім місці у холодильнику. Ковбаси можна принести в ринці, а тоді дати до печі, або відразу пекти упечі.

подала **Анна Юрчук**

— — —

Порічковий пиріг

2½ горнят муки, ½ ложечки соли, ¾ горнятка „шортенінг" або масла, 1 жовток, ½ до ⅔ горнятка холодної води.

Пересіяти муку з сіллю. Товщ розтерти з мукою. Розбити жовток з пів горнятка води і замісити тісто. Якщо потрібно, дати трохи більше води. Розділити тісто на дві частини. Вистелити одною частиною тіста дно і боки вимащеної форми. Приготовити таку начинку:

¾ фунта сушених порічок (кирантс), 2 терті яблука, і горнятко цукру, ½ ложечки цинамону, ¼ ложечки мускату (натмег).

Змішати всі складники і виложити на тісто. Покрити оставшою частиною тіста. Верх помастити розбитим білком. Проколоти тісто виделкою в кількох місцях. Пекти в гарячій печі (425) приблизно пів години, або аж пиріг зарум'яниться. Покраяти на квадрати.

Подала **Катерина Друль**

Печена шинка

До великодніх страв належить шинка. На ринку маємо їх багато до вибору. Звичайно м'ясарські фірми подають на обгортці шинки докладні інформації, як її готувати. Деякі вироби шинок потребують приварення як першого кроку. Найкраще поступати за поданими фірмою вказівками.

Шинку печемо розкритою у плитній посудині в температурі 325° Ф. аж до готовості, дозволяючи 25 хвилин на кожний фунт, якщо це половина шинки. На цілу шинку даємо 30 хвилин на кожний фунт. Якщо маємо термометр до м'яса, його треба встромити в середину шинки і коли вказівка дійде до 175° Ф., шинка готова. Готове м'ясо матиме рожеву закраску і буде м'яким на прокол виделкою. Під години перед закінченням вийняти шинку з печі, зняти шкірку й понадрізувати товщ в один і другий бік у формі малої кратки.

Окремо змішати трохи темного цукру, порошкової гірчиці (мостард), овочевого соку або мармеляди і цим помастити шинку. Встромити цілі зеренця гвоздики (кловс) у прорізи. Верх прикрасити кружельцями ананасу (пайнепл) або пластинками помаранчі або одним і другим на переміну. Дати шинку назад до печі і пекти пів години, поливаючи час від часу кишкою, в якій шинка печеться. Подавати шинку гарячою або зимною, як хто бажає.

— — —

Сирна паска

Тісто на паску (подано на сторінці), 1 фунт сухого сира, 2 - 3 яйця, вбиті, 1 ложечка цинамону, ½ ложечки соли, ½ горнятка або більше цукру, 1 ложечка муки, ½ горнятка родзинків.

Розкачати тісто чверть цаля грубости і виложити ним дно і боки форми на хліб. Сир перетерти через ситко і додати всі вище подані складники. Докладно розмішати. Виложити сирну масу на тісто. На верх покласти хрест і рожечки або інші прикраси з того самого тіста. Помастити вбитим яйцем. Пекти з температурі 350 впродовж години. Якщо надто рум'яниться, знизити температуру.

Подала **Осипа Фарина**

Буряковий холодець із хроном

Запарити цитриновий „джелі" кип'ячою водою за вказівками на пачечці, даючи ¼ горнятка менше води. Додати 2 ложки цитринового соку або оцту і ¼ ложечки соли. Захолодити аж витвориться м'яка драглина. Додати 1½ горнят січених варених буряків, ¼ ложечки або більше тертого хрону і порошкової цибулі (оніон павдер або салт) до смаку. Перемішати й виложити у звогчену водою форму. Захолодити, щоб драглина стужіла.

Перед поданням на стіл вставити форму у гарячу воду на хвилину, тоді перевернути дном догори на полумисок.

— — —

Хрустики

3 жовтки, 1 ціле яйце, ½ ложечки соли, ½ горнятка цукру-мучки (айсінг), 1 ложечка ванілі, 1 ложечка руму, 1 горнятко муки.

Убити жовтки і яйце до білости, додати сіль і цукор і разом розбити. Домішати ванілю і рум. Замісити мукою. Докладно тісто вимісити аж до гладкости. Це забере приблизно 15 хвилин. Поділити тісто на три частини. Накрити і дозволити відлежатися щонайменше 15 хвилин. Розкачати тонко, покраяти на паски та виробляти хрусти. Накрити пластикою, щоб не сохли. Смажити на рум'яно в гарячім товщі. Посипати цукром-мучкою (айсінг).

Подала **Марія Сохацька**

— — —

Шпараґи (Asparagus)

2 ф. шпарагів
1 ложка масла
1 ложка тертих сухариків
сіль, перець, цукор

Шпараґи почистити; зварити до м'якости у кип'ячій, посоленій, легко поцукрованій воді — 15 - 20 хвилин. Вийняти з води. Розтопити масло, додати сухарики. Коли зрум'янеться полити шпараґи. Подавати.

— — —

EASTER BABKA

1 cup milk
⅓ cup flour
2 tsp. sugar
½ cup lukewarm water
3 pkgs. dry yeast
12 yolks
2 whole eggs
1 tspn. salt
1 - 1½ cups sugar
½ cup melted butter
2 tsp. vanilla
rind of 1 lemon
juice of 1 orange
4½ - 5 cups sifted flour
1 cup raisins (optional)

Bring milk to a boil, and remove from range. Add hot milk gradually to the flour and beat thoroughly until smooth and free from lumps. If necessary, strain or press the mixture through a sieve. Cool it to lukewarm water, sprinkle yeast over it and let stand until yeast granules are softened. Combine with the milk-flour paste, beat well, cover and let it rise till bubbly. Beat the yolks, and whole eggs with salt, add sugar gradually and continue beating until light. Beat in the butter, vanilla, juice and rind. Combine this mixture with sponge and beat well. Stir in the bowl working the dough over and up continually for about 10 minutes. Thorough kneading is essential to develop it's elasticity. When raisins are used, they should be added after the dough is kneaded. Cover and let rise in warm place till double in bulk. Punch down, knead a few times and let dough rise again. Prepare tall, round baking pans by buttering them generously with soft butter and sprinkling lightly with fine bread crumbs. Bottom of tins can be lined with greased brown paper cut to size of tin. Large tube pan can also be used. Fill the pans ⅓ full. (This is very important as dough should triple in bulk). Cover and let rise in warm place till tripled. Brush with beaten egg diluted in 2 tablespoons water. Bake in moderate over 375° for about 10 minutes, then lower temperature to 325° and bake for 50 minutes longer. The baking period will depend on the size of the loaves. Remove baked loaves from oven and let stand in pans for about 10 mins. Tip each loaf gently from the pan on to a cloth covered pillow. Do not cool loaves on hard surface. Change psition very gently a few times when cooling to prevent settling.

— — —

КОРИСНІ ПОРАДИ

Суп або бульйон стануть смачнішими, якщо зварити їх з цибулею наперед запеченою в духовці, або припеченою необирано на плиті.

У 20-РІЧЧЯ ЖУРНАЛА „ПРОМІНЬ"

Цьогорічний ювілей журнала, його 20-річчя членство Союзу Українок Канади зустріло з повним признанням за його постійну і невтомну працю. Наспівають листи, в яких є багато виявів прихильної оцінки, та побажань. Інші відділи улаштовують вечір журнала. Деякі звертаються до редакції за рефератом на вечір журнала.

Промову не імпрезу журнала дуже легко приготовити: можна вибрати кілька уступів з редакційних статтів під заголовком „Що писав наш журнал". Там є різні теми — виховні, мистецькі, з літератури — що кому подобається. Промова коротка на яких 10 - 15 хвилин, може бути кілька концертових точок або чай.

Журнал завжди потребує помочі від своїх читачів — моральної і фінансової для його забезпечення.

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаю нев'янучий вінок у світлу пам'ять мого дорогого мужа, а дітям тата і дідуся, бл. п. Йосипа Яремка з Бирлінгтон, і засилаю $25.00 як дар на журнал „Промінь".

Дружина Меланія Яремко, Бирлінгтон, Онт.

— — — — —

На свіжу могилу мого дорогого сина, бл. п. Миколая Лабюка, який упокоївся 24 лютого 1980 р. в Канорі, Саск., в його світлу пам'ять кладу нев'янучий вінок і засилаю $25.00 на журнал „Промінь".

Мама Єлисавета Лабюк, Канора, Саск.

— — — — —

Кладу нев'янучий вінок на свіжу могилу мого дорогого, ніколи незабутнього мужа, бл. п. Миколая Лабюка, який так вчасно і так несподівано упокоївся 24 лютого 1980 року, в його світлу пам'ять засилаю скромну пожертву на „Промінь".

Дружина Катерина Лабюк, Канора, Саск.

— — — — —

Членки відділу Союзу ім. Доньки України в Робліні, Ман. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої заслуженої членки основоположниці відділу і незабутньої працівниці, бл. п. Марії Мендро, яка упокоїлась 11 лютого 1980 р., в її світлу пам'ять складаємо $20.00 на „Промінь". Родині висловлюємо щирі співчуття.

Анна Горбай, голова
Олена Клемецька, секр.

У двадцятьпершу річницю упокоєння мого дорогого мужа, батька і дідуся, бл. п. Данила Юрківа, який відійшов у вічність 4 березня 1959 року, в його світлу пам'ять складаю $10.00 а дочка Євгенія $20.00 на журнал „Промінь".

Покійному вічна пам'ять.

Дружина Марія Юрків, Кемсак, Саск.

— — — — —

Членки відділу ім. Хариті Кононенко у Блейн Лейк, Саск. кладуть нев'янучий вінок квітів у пошані нашій членці, бл. п. Параскевії Думій, яка упокоїлась 21 лютого 1980 р. і в пам'ять покійної засилаємо $10.00 на „Промінь".

Катерина Парчевська. голова
Марія Цьона, референтка

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Содбури, Онт.

До Адміністрації „Промінь"!

До цього долучуємо чек в сумі $50.00 — пожертва від відділу ім. Кн. Ольги в Содбурі, Онт. — як відмічення 20-річчя журнала „Промінь".

Одночасно наш відділ вітає Вас з ювілеєм 20-річчя і бажає Вам успіхів продовжувати Вашу цінну і корисну працю на добро українського жіноцтва. Хай Господь допомагає Вам.

З великою пошаною до Вас з доручення відділу ім. Кн. Ольги

Скарбник — **Леся Горула**
Секретар — **П. Свириденко**

— — — — —

Веґревил, Альберта

Вповажана Пані Редакторко!

В прилозі висилаю звіт діяльности відділу ім. Кн. Ольги у Веґревил до журнала „Промінь".

Пані Анна Байдала, радіючи успіхами свого внука Тараса, з нагоди 20-ліття журнала „Промінь" складає пожертву на прес. фонд $25.00. Згадка про Тараса Байдалу на стор. 17.

Бажаю Вам дальших успіхів в журналістичній праці для добра Союзу Українок.

З пошаною — **Анна Пук**

— — — — —

Принц Алберт, Саск.

Шановна Редакціе!

З новим роком бажаю Вам щасливого Нового Року та добрих успіхів нашому дорогому журналові. Посилаю передплату на наступний рік як також $5.00 як щедрівка на „Промінь".

Людвина Зюбрак

— — — — —

Вельмиповажана Пані Редакторко!

Я маю одну землячку, яка живе в стейті Індіяна, ЗСА. Думаю, що їй буде подобатись Ваш хвальний журнал. Тому, прошу ласкаво, з одержанням цього, посилати на вказану адресу „Промінь", як можливо від першого числа в цім році.

З пошаною
І. Кубрак

— — — — —

Ґлеслин, Саск.

Висилаємо звіт річної діяльности нашого відділу, знимку з воза (фловт) з нагоди святкування 50-річчя нашого міста Ґлеслин. Залучую на оплату кліше $15.00 а $30.00 на прес. фонд журнала.

Катерина Данилів, секр.

— — — — —

Брендон, Ман.

Дорога Пані Когуська!

Сердечно дякую за 5 прим. „Променя", що Ви вислали мені в річницю упокоєння мого дорогого сина Левка.

Засилаю допис про мого дорогого мужа бл. п. Славка і прошу помістити в „Промені". Висилаю $60.00 на прес. фонд журнала і на клішу. Прошу знову вислати 5 прим. і звернути знимку.

Дружина Мірта Друль

Ошава, Онт.

З нагоди 20-ліття журнала „Промінь" засилаю признання і подяку працівникам „Променя", а особливо редакторці пані Когуській. Бажаю витривалости і добрих успіхів на будуче. Залучую чек в сумі 20 долярів — десять на передплату а десять на редакційний фонд.

Анна Дутчак

— — — — —

Форт Френсес, Онт.

Хвальна Редакціє!

Наш відділ святкував роковини Лесі Українки і на цім святі зібрано $20.00 на „Промінь" з нагоди його 20-річчя. Вітаємо журнал, редакцію та інших його працівників та бажаємо успіхів на майбутнє.

За відділ ім. Л. Українки

Марія Сохолотюк, голова **Марія Ґушуляк,** секр.

— — — — —

Реджайна

Залучую чек на $20.00, з того $10.00 як передплата а $10.00 на видавничий фонд такого знаменитого журнала „Промінь".

З пошаною

І. В. Мельник

— — — — —

В прилозі чек на $10.00 на передплату „Променя" 1980 рік для нашої доні Меланії в Торонті. Просимо вислати числа від початку року. Бажаю Вам кріпких сил та якнайкращих успіхів, а в праці благородній для нашого суспільства й великої охоти в продовженні її.

З пошаною

о. прот. І. Труфин, Роблін, Ман.

В А Ж Н Е

ІНСТИТУТ ІМ. П. МОГИЛИ, САСКАТУН, САСК.
ЛІТНЯ ШКОЛА ПОВНОГО ЗАГЛИБЛЕННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ

5-го липня до 8-го серпня

Програма включатиме:

1. Історія українців в Канаді, 2. Історія й географія України, 3. Українська література, 4. Танки, 5. Українська музика, 6. Українська мова розговірна, 7. Українська мова — читання й писання, 8. Драма, 9. Церковний спів, 10. Хор, 11. Признані Українські курси Департаментом Освіти для кляс: 9, 10, 11 і 12-ої, 12. Вишивання, 13. Кераміка, 14. Писанки, 15. Українське куховарство, 16. Спорт, плавання, 17. Лекції на тему У.Г.П. Церква і релігії, Свята Літургія, 18. Висвітлення фільмів з українськими темами, 19. Дяківство, Бандура.

Також буде приділений час на розвагові гри та прогулькн.

На курси прийматиметься молодь від 14 до 17 років. Всі учні мають розмовляти по українському.

Пишіть за аплікаціями до:

Ukrainian Ttotal Immersion Summer School
c/o Mohyla Institute
1240 Temperance Street
Saskatoon, Sask. S7N 0P1

Пприсилайте аплікації не пізніше як 23-го травня 1980 р.

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Ірина Мушка — Оттава **2**
Орися Цьона — Принс Джордж, Б. К. **2**
Т. Сидоренко — Монтреал **1**
Добр. Е. Труфин — Роблін, Ман. **1**
Анна Томнюк — Едмонтон **1**
Ірина Комерон — Оттава **1**
Ліза Бот — Скарборо, Онт. **1**
М. Ганчарик — Китченер, Онт. **1**
Іван Кубрак — Гамільтон **1**
Орися Василишин — Йорктон, Саск. **2**
Я. Гуменюк — Транскона, Ман. **2**
М. Гарбус — Саскатун **1**
М. Пресунька — Тандер Бей, Онт. **1**

Безпосередньо зголосились Емілія Левчук — Йорктон, Саск., Нелі Таран — Нокс, США, Марія Пилат — Глеслин, Саск.

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

К. Іванишин, Монтреал $32.00
К. Мейнер, Торонто 35.00
Мірта і Тараса Друль — Брендон 45.00
Л. Митрук — Ванкувер 10.00
Нат. Березнюк — Вайлдвуд 10.00
Я. В. Мельник — Реджайна 10.00
Н. Скоробогач — Вінніпеґ 10.00
Марія Максюта — Тисдейл 10.00
Ольга Шнурко — Мисисаґа, Онт. 10.00
Марія Скварчук — Флин Флон 10.00
Р. Темертей — Монтреал 5.00
М. Подеялюк — Едмонтон 5.00
Ю. Лучак — Вінніпеґ 5.00
Е. Ганчарик — Кенора, Онт. 5.00
Анас. Косс — Едмонтон 5.00
Емма Верхомин — Едмонтон 5.00
П. Дверничук — Торонто 5.00
Оля Семенюк — Емесбурґ, Онт. 5.00
Л. Зюбрак — Принс Алберт 5.00
Ем. Труфин — Роблін, Ман. 5.00
Марія Кушнірик — Вінніпеґ 5.00
Анна Федун — Торонто 5.00
М. Волчанська — Вінніпеґ 5.00
Марія Метран — Рутленд 5.00
Г. Маріянич — Ту Гилс, Альберта 5.00
М. Хоростківська — Ґрімсбі 5.00
Наталя Мадей — Монтреал 3.00

По $2.00 склали: Леонія Яворська — Монтреал, К. Вакарчук — Монтреал, Н. Гаврилюк — Четам, Онт., О. Микевич — Давнсвю, Онт., Я. Редчук — Монтреал, Т. Стасишин — Австралія — $2.77, З. Демчук — Сенді Лейк, Ман. — $1.00.

ПРЕСОВИЙ ФОНД ВІДДІЛІВ

Гамільтон — відділ ім. Лесі Українки $73.00
Йорктон — відділ ім. О. Пчілки 63.95
Гамільтон — відділ Л. Українки — збірка на похорони М. Волковської 67.00
Тандер Бей — відділ ім. О. Пчілки 25.00
Брендон, Ман. — відділ ім. Л. Українки 5.00

ISSN 0380-2140

P S-5
FEDORUK MRS M MAR 81
12152-129 ST
EDMONTON ALTA

ЧИ ВИ ВЖЕ НАБУЛИ СОБІ

"UKRAINIAN CANADIANA"

Книга має 12 статтей про мистецтво, кераміку, Різдвяні та Великодні звичаї, куховарство, ткацтво, ношу, танці, писанки, вишивки, літературу, музику та дереворізьбу.

Книга, розміром 8½ на 8½ цалів, гарно оправлена в тверду полотняну оправу з золотим витиском.

Крім 100 стор. статтей, книга має велику бібліографію, понад 100 гарних кольорових фотографій із українських канадських ручних виробів, гарний папір і чистий друк.

ЦІНА В ПРОДАЖУ $12.00.

ПОШТОВА ОПЛАТА 50 центів.

ДРУКОВАНА В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

Замовлення висилайте на адресу:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

A 25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2